VISIT…

விடுகிறாயா? இப்போது நேரே அப்பா ஃபாக்டரிக்குப் போனால்தான், எனக்கு நேரம் சரியாக இருக்கும்!'' என்று அவன் சொல்லவும், தன்னையறியாமல், ''ஏன் இன்னமும் அப்பா ஃபாக்டரி என்கிறீர்கள்? அது பிள்ளைகளான உங்களது. அதற்காக நீங்கள் உழைக்கிற உழைப்புக்கு, அது நம்மது என்றே சொல்லலாம்!'' என்று வழக்கம் போல ஊசி யேற்றியவள், அவன் சொன்னது முழுமையாக உறைக்க, உடனே திகைத்தாள்.

''பரம்.. நான்... நான் உங்களிடம் சற்றுப் பேச வேண்டுமே. ரொம்ப முக்கியமான விஷயம், பரம்!'' என்றாள் அவசர மாக.

''சாரி. நேரமில்லை!'' என்றான் அவன் சுருக்கமாக.

இந்தச் சில மாதங்களில், பரமேசனது இந்தக் குரல் எதற்கும் இளகாது என்று சவிதா உணர்ந்திருந்தாள். கல்லுளிமங்கத்தனம் என்று மனதுள் ஆத்திரப்பட்ட போதும்.

அதை முகத்தில் காட்டாமல், ''என்னை மெயின்ரோடு வரையிலேனும் அழைத்துச் செல்வீர்கள் அல்லவா?'' என்று கெஞ்சலாக வினவினாள்.

''வா!'' என்று ஒற்றைச் சொல்லாகச் சம்மதம் தெரிவித்தான் பரமேசன்.

உள்ளூரச் சிரித்தபடி, காரில் ஏறி அமர்ந்தாள் அவள். ஐந்தாறு நிமிஷங்கள் ஆகக்கூடும்! ஆனால், அந்த நேரத்தில் அவள் பேசுவதை அவன் கேட்டுத்தானே ஆக வேண்டும்?

கார் நகரத் தொடங்கியபோது, ''பரம், உங்களிடம் இது பற்றிப் பேசக் கூடாது என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால், பலமுறை யோசித்தும், இதை உங்களிடம் நான் சொல்லா திருப்பது தப்பு என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. நாளைக்கு நீ ஏன் சொல்லவில்லை என்று நீங்களே என்னைக் கேட்கக்கூடும் என்பதால், வேறு வழியின்றிச் சொல்லுகிறேன். தப்பாக நினையாதீர்கள்...'' என்ற பீடிகையுடன் தொடங்கிச் சொன்னாள். ''பரம், அந்தப் பெண் ரதியிடம் நீங்கள் எச்சரிக்கையோடு நடந்து கொள்ள வேண்டும். உங்களுக்கு எதிராக, அவள் நம் வீட்டினரைத் தூண்டி விட்டுக் கொண்டு இருக்கிறாள். அதனால், பிள்ளைகள் குணமும் மாறி வருகிறது.''

''அப்படி ஒன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை!'' என்றான் அவன் சுருக்கமாக. கூடவே, ''அப்பாவுக்குப் பிறகு வீட்டில் படிந்திருந்த சோகத்திரை விலகிச் சிரிப்புச் சத்தம் கேட்கிற மாதிரி இருக்கிறது. வேறுபாடாக ஒன்றும் இல்லையே!'' என்றான் யோசித்து.

'உங்களுக்கு இருக்கும் வேலை மிகுதியில், உள் விஷயத்தையெல்லாம் கவனிக்க நேரம் ஏது? விரும்பினாலும் முடியாதே. அதனால்தானே, உங்கள் சார்பாக, நான் இதில் ஈடுபடுவது. லோகன், உதி இரண்டு பேரும், இப்போது எப்படி வாயாடுகிறார்கள், தெரியுமா? லோகேசனாவது, ஆண் பிள்ளை! திருத்த முடியாத பிரச்சினையே என்றாலும், எப்படியோ இருக்கட்டும் என்று விட்டு விடலாம். உதயா அடுத்த வீட்டுக்குப் போய் வாழ வேண்டியவள் ஆயிற்றே. அப்படி விட முடியுமா? தாயின் கண்டிப்பு இல்லாமல் வளர்ந்தவள் ரதி. விருப்பம் போல ஊர் சுற்றுகிறாள். அவள் மாதிரி இவளும் சுற்றலாமா? நல்லதற்குச் சொன்னால் எதிர்த்துப் பேசுகிறாள்.''

காரை நிறுத்தினான் பரமேசன். ''ஆட்டோ ஸ்டாண்டு வந்துவிட்டது. இறங்கிக் கொள்கிறாயா?'' என்றவனை முகத்திலேயே ஒங்கிக் குத்தலாம் போல இருந்தது சவிதாவுக்கு.

பொறுக்கி எடுத்த வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி, உரிய ஏற்ற இறக்கங்களுடன், இந்த ஐந்து நிமிஷங்களுக்குள்ளாக அவள் சொன்னது எதுவும் இவன் மண்டையில் ஏறவே இல்லையா?

வேலை வேலை என்று, அதே கவனமாகப் பரமேசன் இருப்பது பிற்காலத்தில் அவளுக்கு வசதியாகவே இருக்கும் என்றாலும், இப்போது நிலைமை வேறாயிற்றே.

அவன் சொல்லுக்குப் பணிவது போல, இறங்குவதற்காக கார் கதவைத் திறந்தபடி, ''உங்கள் தங்கை மேல் உள்ள அக்கறையால்தான் சொன்னேன், பரம்! தப்பில்லையே?'' என்று முகத்தில் சிறு கவலை காட்டி வினவினாள்.

''சேச்சே! தப்பு இல்லை. ஆனால் இது உனக்கு அவசியமற்ற கவலை. உதயாவைப் பொறுத்தவரை, அவளது வளர்ப்பு, வழிகாட்டுவது எல்லாம் அம்மாவின் பொறுப்பு. அதனால், அவளைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே... அவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள். இப்போது, நேரமாகிறது. இறங்குகிறாயா? நான் கிளம்ப வேண்டும்.''

இதற்கு மேல் காரில் உட்கார்ந்திருக்க முடியுமா?

இறங்கியபடியே, ''பெரிய துக்கத்தில் சுருண்டு கிடக்கிறார்கள் அத்தை. வேறு எதையும் அவர்களால் எப்படி... சரி, இது பற்றி, நாம் இன்னொரு நாள் பேசுவோம்,'' என்றவாறு [illegible] இறங்கிக் கொள்ள, ''ஸீ யூ!'' என்றபடி காரைக் கிளப்பிக் கொண்டு பரமேசன் போய்விட்டான்.

ஆத்திரத்துடன் காரின் பின்புறத்தை முறைத்து, சவிதா, சட்டென முகத்தைச் சீராக்கிக் கொண்டாள். புத்தகக் கண்காட்சி மூலம், அவன் அவளைப் பார்த்து விட்டால்...?

வீணே வம்பில் மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது!

விஷயத்தை அத்தோடு விட்டு விட்டால், அவள் சவிதாவாக இருக்க முடியாது!

எனவே, மறுநாளே இந்தப் பேச்சை மீண்டும் எடுத்தாள் அவள்.

முந்திய நாள், அவள் பெரிதாகச் சொல்ல வந்ததைக் காது கொடுத்துக் கேளாமல், இடையில் இறக்கி விட்டுவிட்ட கழிவிரக்கம் பரமேசனுக்கு.

ஏதோ முக்கியமானதாகத்தானே இருக்கும்! ஆனால், வேலை மிகுதியில் மற்ற எதையும் நினைக்க முடியாத நிலை, அப்போது!

பாவம். எப்போது ஆட்டோ கிடைத்து... எப்போது போனாளோ!

எனவே, மறுநாள் சற்றுச் சீக்கிரமாக வேலையை முடித்து விட்டுக் காத்திருந்தால், அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே, சவிதாவும் வந்து சேர, அவளைக் காஃபி டிஃபனுக்கு வெளியே அழைத்துப் போனான்.

அவளும், வேறு பேச்சுப் பேசிப் பொழுதைப் போக்காமல், விஷயத்துக்கு வந்தாள்.

அவள் விஷயமாக நினைத்ததற்கு.

''ஒரு சமயம் யோசித்துப் பார்த்தால், அந்த ரதியிடம் பரிதாபம்தான் வருகிறது. பரம்! அம்மா இல்லாமல் எப்படித்தான் வளர்ந்தாளோ! அன்பு காட்ட, அறிவுரை சொல்ல, தேவைப்படும்போது கண்டிக்க... யாரும் இல்லை என்றால் பாவம்தான்!'' என்று தொடங்கினாள்.

ரதி மீது பரிதாபப்படுவது எப்படி?

பரமேசனுக்கு அது புரியவும் இல்லை. ஏனோ பிடிக்கவும் இல்லை.

''நேற்று ஏதோ உதயா பற்றிப் பேசினாயில்லை? அதுகூட அவசியம் இல்லை என்று சொன்னேன். உன் அக்கா வீட்டில் எல்லோரும் நலமா? உன் அம்மா கடிதம் எழுதினார்களா?'' என்று விசாரித்தான்.

பேச்சை மாற்றுகிறானா?

எரிச்சலை அடக்கிக் கொண்டு, ''அவர்களுக்கென்ன? எல்லோரும் நன்றாகத்தான் இருப்பார்கள். இங்கே நம் வீட்டில்தான் எதுவும் சரியில்லை. நன்றாக மாட்டிக் கொள்ளப் போகிறோம் போலத் தோன்றுகிறது!'' என்றாள் அவள் கவலையோடு.

''என்ன? ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?''

''எல்லாம் ரதியால் வந்த வினை. கண்டிக்கும் தாயில்லாத தால், கட்டுப்பாடற்று வளர்ந்தவள் அவள். சொல்லாமல் கொள்ளாமல், தினமும் ஊர் சுற்றுகிறாள். அவளோடு சேர்ந்து, உதயாவும் சுற்றத் தொடங்கி இருக்கிறாள்.''

''நம் பக்கத்துப் பழக்க வழக்கங்கள் படிக்க வந்தாள், ரதி. அம்மா அனுமதி இல்லாமல் எங்கும் போக மாட்டாள், சவிதா.

அதேபோல, அம்மாவின் அனுமதி இல்லாமல், உதயாவும் அவள் எங்கேயும் அழைத்துப் போவாள் என்றும் எனக்குத் தோன்ற வில்லை. இது பற்றி, அம்மாவிடம் நீ கேட்டாயா?''

''கேட்கவில்லை... ஆனால், கேட்டு என்ன பயன்? தூரத்து உறவு என்றாலும், அண்ணன் மகள். அத்தோடு, தாயில்லாப் பெண் என்கிற இரக்கம் வேறு. அவள் தப்பே செய்தாலும், அத்தை அவளைக் காட்டிக் கொடுப்பார்களா, என்ன? அவளை என்ன, யாரையுமே அவர்கள் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டார்கள். அந்த அளவு, இளகிய மனம் அத்தைக்கு. அந்தப் பரிவுக்கு, அந்த ரதி தகுதியானவள் இல்லையோ என்பதுதான் என் கவலை!'' என்று சோகக் குரலில் முடித்தாள் சவிதா.

வியப்புடன் அவளை உற்றுப் பார்த்தான், பரமேசன். பிறகு, ''உனக்கு, ரதியைப் பிடிக்கவில்லை போலத் தெரிகிறதே,'' என்று அவன் கூறவும், சவிதாவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

பாவீ! அவள் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுத் தலையாட்டி விட்டு, ரதியை விரட்டுவதற்கு வழியைத் தேடுவான் என்று பார்த்தால், இப்படிப் பாயிண்ட்டைப் பிடித்து விட்டானே.

உண்மைதான். ரதியை அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லைதான். அவள் வந்ததில் இருந்தே, தன் சாம்ராஜ்யம் சரிவது போல உணர்வு சவிதாவுக்கு! அவளது ஓரக்கண் பார்வையாலும், குறிப்பான வார்த்தையாலும் எல்லோரையும் கலங்க அடித்துக் கொண்டிருந்தது மாறி, கிழவி தலைவலி என்று படுக்கப் போய்விடுகிறாள். உதயா எதிர்த்து வாயாடுகிறாள்... அந்தத் தடியன் கண்டு கொள்வதே இல்லை.

இதோ, எதிரில் உட்கார்ந்திருக்கும். இவனும் அவளோடு கலகலப்பாகப் பேசிப் பழகுகிறான். அதன் விளைவு?

வருங்கால மனைவி' சொல்லியது அப்படியே ஏற்காமல் யோசிக்கிறான்.

யோசிப்பதோடு நிறுத்தாமல், உண்மையைக் கண்டு பிடித்தும் விட்டானே.

ஆனால், அவனது கண்டுபிடிப்பை ஒத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்று முடிவு செய்து, ''என்ன நீங்கள் இப்படிச் சொல்லுகிறீர்களே! என்னைப் பற்றி நீங்கள் அறிந்தது இவ்வளவுதானா? ஒருவரது குறைகளைச் சொன்னால், அவரைப் பிடிக்கவில்லை என்று அர்த்தமா? உலகத்தில் குற்றம் குறைகள் இல்லாத மனிதர்களே இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படியானால், யாருக்கும் யாரையுமே பிடிக்காதா? என்ன பேச்சுப் பேசி விட்டீர்கள். அவளைப் பிடிக்காமலா, பாவம்! அஸ்ஸாமில், ஏதோ ஒரு மூலையில் இருக்கும் டீ எஸ்டேட்டில் தனியாக வளர்ந்த பெண்! ஸ்பென்சர் மாதிரிப் பெரிய 'ஷாப்பிங் காம்ப்ளெக்ஸ்' எல்லாம் அவள் பார்த்தே இருக்க மாட்டாள். ஒரு ஞாயிறன்று, அவளை அங்கே கூட்டிப் போய்ச் சுற்றிக் காட்டி, ஏதாவது வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் நான் திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருப்பேன்? ஒன்றும் யோசியாமல், என்ன வார்த்தை சொல்லி விட்டீர்கள், பரம். அவள் உங்கள் சொந்தக்காரி என்கிற ஒன்று போதாதா, அவளை எனக்குப் பிடித்துப் போவதற்கு? இது கூடவா உங்களுக்குத் தெரியாது?'' என்று நீளமாகப் பொரிந்து கொட்டி, அவனை மன்னிப்பே கேட்க வைத்தாள் சவிதா.

''அப்படியில்லை, சவிதா. ரதி கொஞ்சம் துடுக்காகப் பேசக் கூடியவள் மாதிரித் தோன்றியது. உன்னிடம் ஏதாவது பேசி, அதனால் வெறுத்து விட்டதோ என்று அப்படி நினைத்து விட்டேன்!'' என்று அவளைச் சமாதானப்படுத்தினான் பரமேசன்.

''அதற்கெல்லாம் வெறுப்பதானால், நேற்று உதயா பேசிய விதத்துக்கு அவளை அல்லவா அடியோடு வெறுத்தாக வேண்டும். ஆனால், அப்படி வெறுக்கிறவளா நான்? அதுவும் உங்கள் தங்கை சின்னப் பெண். ஏதோ மாயையில் மயங்கி, சுபாவத்துக்கு விரோதமாக நடந்து கொள்கிறாள். அதனால் கண்டித்துத் திருத்த வேண்டும் என்றுதானே, உங்களிடம் சொல்ல வந்தேன். சும்மா என்றால், எல்லாம் நடக்க வேண்டியபடி நடந்திருந்தால் உங்களிடம் சொல்லியிருக்கவே மாட்டேன். நானே, சொல்லித் திருத்தியிருப்பேன். அதைவிட, அந்த ரதி சொன்னதைக் கேட்ட அவளது துரதிர்ஷ்டம்! சமயம் பார்த்து மாமா இறந்து போனார்.''

பரமேசனால் இதை ஒத்துப் பேச முடியவில்லை.

அதைவிட, ரதி அப்படி என்ன சொல்லியிருக்க முடியும் என்று அறியத் தோன்றியது. எனவே, அது பற்றி விசாரித்தான்.

சவிதா, உள்ளூர எக்களிப்போடு விவரித்தாள். தன் பத்தினித்தனம். ரதியின் தான்தோன்றித்தனம், எல்லாவற்றையும் அடிக் கோடிட்டு, அழுத்திச் சொல்ல எவ்வளவு அருமையான வாய்ப்பு.

அந்த ரதியோடு சேர்ந்ததால் இப்போது எதிர்த்துப் பேசும் உதயா, இதே நிலை நீடித்தால் என்ன ஆவாள்? அதைத் தடுக்க ஏதாவது செய்ய வேண்டும் அல்லவா?

ரதி பேச்சை அப்படியே விட்டுவிட்டு, ''உதி ஒன்றும் அவ்வளவு இலகுவாக மாறக்கூடியவள் அல்ல, சவிதா! அம்மா கற்றுக் கொடுத்த கொள்கைகளில் இருந்து, அவள் சற்றும் பிறழ மாட்டாள்!'' என்றான் பரமேசன்.

''ஆனால், அதுவும் தப்புதானே?'' என்றாள் சவிதா. ''என்னைப் போலக் கணவன் கருத்தைப் பிரதிபலிக்கத் தயாராக இருப்பதுதானே, ஒரு நல்ல பெண்ணுக்குரிய இலக்கணம்?''

இதுவும், பரமேசனின் மனதுக்கு ஒப்புதலாக இல்லை. எனவே, லேசாகப் புருவம் சுழித்து, ''அது சரியில்லை, சவிதா. எனக்காக, உன் விருப்பு வெறுப்புகளை விட்டுவிட வேண்டும் என்று நான் ஒரு நாளும் எதிர்பார்க்க மாட்டேன்!'' என்றான் அவன் அமைதியாக.

அப்படி எதிர்பார்த்தால்தானே, தனக்கு வரப்போகிறவளின் உயர்வு தெரியும்? அதற்கு ஏற்றவாறு அவள் ஒன்று சொல்லும்போது 'உன்னைப் போல உண்டா?' என்று வெண்ணெயாய் உருகத் தோன்றும்? அதை விட்டு இதென்ன பைத்தியக்காரத்தனம்? பைத்தியக்காரத்தனமா... அல்ல...

பரமேசனின் யோசனை போகிற விதம் சரியில்லை என்று தோன்றிவிட, ''பின்னே? அந்த ரதி சொல்லுகிற மாதிரி ஏட்டிக்குப் போட்டியாக, வெட்டு, குத்து என்று சண்டையிட்டுக் காவல் நிலையத்துக்குப் போய்க் கேவலப்படுவதுதான் சரி என்கிறீர்களா?'' என்று நேரடியாகக் கேட்டு அவனை மடக்க முயன்றாள் சவிதா.

இப்போதேனும், ரதி சொன்னது தப்பு என்று ஒத்துக் கொண்டுதானே ஆக வேண்டும் என்பது அவளுக்கு.

ஆனால், ''ரதி சொன்னது அப்படியல்ல, சவிதா. கணவன் என்ன சொன்னாலும் மனைவி ஆமாம் சாமி போடக் கூடாது. தன் அபிப்பிராயத்தையும் சொல்லி, அவனுக்கும் புரிய வைக்க வேண்டும் என்பதுதான். சும்மா தப்பாக எண்ணி விட்டாய்!'' என்று பரமேசன் விளக்கவும், சவிதா கொதித்துப் போனாள்.

அதுவும், ரதி பயன்படுத்திய அதே 'போரடித்து விடும்' என்ற வார்த்தையை அவனும் பயன்படுத்தியதுதான் அவளுக்குப் பொறுக்கவே முடியாது போயிற்று.

''என்னது? நான், நா....ன் தப்பாக எண்ணினேனா? இருந்திருந்து நீங்கள் என்னைத் தப்பு சொல்லி அவள் பக்கம் பேசுவதா? ஐயோ, கடவுளே! இதைக் கேட்க நான் பாவம் பண்ணியிருக்க வேண்டும்!'' என்று புலம்பத் தொடங்கி விட்டாள்.

கண்களில் நீர்த் திரை வேறு.

பரமேசன் மிரண்டு போனான்.

இந்தப் பொது இடத்தில், இவள் அழுது புலம்புவதை யாராவது பார்த்தால், அவனைப் பற்றி என்ன எண்ணுவார்கள்?

அவசரமாக மேஜை மேல் இருந்த அவளது கையைப் பற்றித் தட்டிக் கொடுத்து, ''ஷ், என்ன இது, சவிதா? அழாதே. ஒரு சாதாரண உண்மையைச் சொல்லுவதற்குள், நீ என்னைத் தவறாக எடுத்துக் கொண்டாயே. நானாவது அவள் பக்கம் பேசுவதாவது? மிஞ்சிமிஞ்சி இன்னும் ஒன்றிரண்டு மாதங்கள் இருக்கப் போகிறாள். அதுவரை, ஏதோ பொறுத்துப் போய் விடேன்!'' என்றான் சமாதானமாக.

அதுவும், சவிதாவுக்குப் பிடித்தமாக இல்லை.

பொறுத்துப் போய்விடு என்றால், என்னவோ, அவள்தான் ஆத்திரமும் வெறுப்புமாகப் பொறுமையற்றுக் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிற மாதிரியும், தகராறு வேண்டாம் என்று அவன் எடுத்துச் சொல்கிற மாதிரியும் அல்லவா தோன்றுகிறது.

இந்த மாதிரி மனப் போக்கு அவனுக்கு இருப்பது சரி யில்லையே.

"என்ன பரம், பொறுத்துப் போய்விடு என்று என்னிடம் சொல்லுகிறீர்கள்? பொறுத்துப் போவதற்கு, முதலில் கோபப் பட வேண்டாமா? நான் என்றைக்காவது, யாரிடமாவது கோபப்பட்டிருக்கிறேனா? என்னிடம் எந்தவிதத் தப்பும் இல்லாததால், அடுத்தவரிடம் தப்பைக் கண்டால் திருத்தி உதவி செய்யத்தான் எனக்குத் தோன்றும். இப்போது, ரதி விஷயத்தையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவளுக்கு ஊர் சுற்ற ஆசை. தெரியாத ஊரில், அவள் தனியே போய் மாட்டிக் கொள்வாளோ என்கிற கவலைதானே எனக்கு? பதிலாக, நானே அவளை அவ்வப்போது வெளியே அழைத்துப் போய் விடலாமே என்றுதான் யோசித்துத் திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்."

பரமேசன் சற்றே குழம்பினான்.

சவிதா நல்லவள்தான். மூத்த மருமகள் ஆகப் போகிறோம் என் பதால், எல்லாப் பொறுப்பும் தன்னதே என்று எண்ணுகிறாள்.

ரதியும் நல்லவளே. ஆனால், தாயின் கட்டுப்பாடு இல்லாது சுதந்திரமாக வளர்ந்த பெண்.

இருவருக்கும் ஒத்துப் போகாவிட்டால்?

சவிதாவுக்கு ரதியைப் பிடிக்கவில்லையோ என்று முதலில் எழுந்த சந்தேகம் நினைவு வர, "ஸ்பென்சருக்குப் போக வேண்டும் என்றுதானே சொன்னாய்? அங்கே என் நண்பன் ஒருவன் ஆண்களுக்கு ரெடிமேட் உடைகள் கடை ஒன்று வைத்திருக்கிறான். கடையைத் திறந்ததில் இருந்து கூப்பிட்டுக் கொண்டே இருக்கிறான். நானும் உங்களோடு வந்தால், அம்மாவுக்கும் சந்தோஷமாக இருக்கும். சேர்ந்தே போகலாம்!" என்றான் அவன்.

சவிதாவுக்கு, இந்த ஐடியா ஒரு வகையில் பிடிக்கவில்லை. ஒரு விதமாகப் பிடித்தது.

தானாக வரச் சொல்லாமல், அந்தப் பெண் ரதியை அழைத் துப் போகும் இடத்துக்குப் பரமேசன், அவனாக வருவதாகச் சொன்னது அவளுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை.

அதே சமயம், அவனும் கூட வந்தால், முழுச் செலவையும் அவனே பார்த்துக் கொள்வான். ரதிக்கு வாங்கிக் கொடுக்கிற சாக்கில், தனக்கும் கொஞ்சம் சுருட்டலாம். இத்தனைக்கும் மேலாகக் கூடவே இருந்து, ரதியின் குறைபாடுகளை இவனுக்கு நன்றாக எடுத்துக் காட்டலாம்.

லாபங்கள் நிறைய இருப்பதாகத் தோன்றவே, அவளும் தலையாட்டி, "ரதி எப்படி நடந்து கொள்வாளோ, என்னவோ? சில மணி நேரம் உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற பாக்கியம் கிடைக்கிறதே. அதற்காகவே எந்தக் கஷ்டத்தையும் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்வேன்!" என்று ஒரு மயக்கப் புன்முறுவல் செய்தாள்.

இந்த மாதிரிப் புன்னகை புரியும்போது சவிதாவின் முகம் பார்க்க நன்றாக இல்லை என்று பரமேசனுக்குத் தோன்றியது.

11

பரமேசனும் கலந்து கொள்வதாக இருந்ததால், அவனுக்கு வசதியாக, ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமையில் எல்லோருமாக, நகரின் ஒரு பெரிய ஷாப்பிங் காம்ப்ளக்சான ஸ்பென்சருக்குப் போவதாக முடிவாயிற்று.

சவிதாவின் திட்டம் என்றறிந்ததும், வேறு வேலை இருப்பதாக லோகேசன் கழன்று கொண்டான். உதயா தயங்கிவிட்டு, ரதி போகிறாள் என்றதும் ஒத்துக் கொண்டாள்.

ரொம்ப நேரம் நடக்க முடியாததால், அன்ன பூரணி போகவில்லை என்றானது.

ரதி மட்டும்தான், அழைத்த வுடனேயே முக மலர்ச்சியுடன் வருவதாகச் சொல்லி நன்றியும் தெரிவித்தாள். "உங்களது யோசனையாமே சவிதா, ரொம்ப சந்தோஷம்!" என்று மகிழ்ச்சியோடு கூறினாள்.

இதில் குற்றம் கண்டுபிடிக்க, சொல்ல ஒன்றுமில்லை.

எனவே, "என்னவோ தொடக்கம் நல்லபடியாக இருக்கிறது. கடைசி வரை இப்படியே இருக்க வேண்டுமே என்று கவலையாக இருக்கிறது!" என்று ஒரு பெரிய கல்யாணத்தைப் பொறுப்பேற்று நடத்துகிற பாவனையில் சொன்னாள் சவிதா.

"இல்லாமல் போவானேன்?" என்று விலகிப் போனான் பரமேசன்.

அந்த ஞாயிறு வருமுன் இரண்டு விஷயங்கள் நடந்தன.

அன்று சுமார் பன்னிரண்டு மணியளவில் வெளியே செல்வதற்குத் தயாராகக் கீழே இறங்கி வந்த லோகேசனைப் பார்த்து, "நீ என்ன செய்கிறாய், லோகேஷ்?" என்று ரதி வினவினாள். "மாடியிலிருந்து இறங்கி வருகிறேன், வெளியே போகிறேன் என்கிற மாதிரி உளறல் எல்லாம் வேண்டாம்."

உதட்டைப் பிதுக்கிவிட்டு, "கம்ப்யூட்டர் பயிற்சி!" என்றான் அவன்.

"அது பகுதி நேரப் பயிற்சிதானே! மற்ற சமயம்?"

"சினிமா, வீடியோ கேம், நண்பர்கள், பொழுது போக விஷயமா இல்லை?"

"போக்குவதற்குப் பொழுது இருந்தால், அதை உருப்படியாகப் போக்குவதற்கு என்ன?"

"உருப்படியாக என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறாய்? மண்வெட்டியை எடுத்து, பாத்தி கட்டிச் செடிக்கு நீர் பாய்ச்சவா? அல்லது மிக்சியைத் தூர எறிந்துவிட்டு 'எம் குலப் பெண்டிருக்கு மஞ்சளரைத்துக் கொடுக்கவா?" என்று வசனம் பேசினான் அவன்.

"இரண்டும் செய்யத்தான் தோட்டக்காரனும், சமையல் காரம்மாவும் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் பிழைப்பில் நீ மண்ணைப் போடுவானேன்?"

"அதனால்தான், மாமன் மகளே! யாம் இந்த மாதிரியாகப் பொழுதை நெட்டித் தள்ளுவது? வரட்டுமா?" என்று வாயிற்புறம் திரும்பினான் லோகேசன்.

"அதாவது, வேண்டாத வேலை ஏதாவது செய்வாயே தவிர, வீட்டு மனிதனின் பொறுப்போடு ஒன்றும் செய்ய மாட்டாய். அப்படியா?"

திரும்பி வந்து, ரதியை உற்றுப் பார்த்தான் லோகேசன். "இன்று உனக்கு வேறு வேலை ஒன்றும் இல்லையா? என்னைப் பிடித்துக் கடிக்கிறாய். சொல்லு, என்ன விஷயம்?" என்று கேட்டான்.

"யோசி லோகன். உன் அண்ணன் தன் தொழிலோடு உங்கள் அப்பாவினதையும் சேர்த்துப் பார்த்துவிட்டு, இரவு எட்டு மணி, ஒன்பது, பத்து என்று களைத்துப் போய் வருகிறாரே. அவருக்கு

உதவ வேண்டிய வயது, உனக்கு ஆகவில்லையா? அதைச் செய்யாததால்தானே உன்னை அவர் பொறுப்பற்றவனாக எண்ணுவது? அந்த எண்ணத்தை மாற்ற முயற்சி செய்ய வேண்டாமா?'' என்று எடுத்துரைத்தாள் ரதி.

''ஐயோ, பார்த்தாலே விழுந்து கடிக்கிறான். வேலையில் வேறு தலையிட்டால் அவ்வளவுதான். கொன்றே போடுவான். முதலில் தொழிலில் என்னை உள்ளேயே விட மாட்டான். ரதி! புரியாமல் பேசாதே!'' என்று நழுவ முயன்றான் லோகேசன்.

''உள்ளே விடுகிறாரா, இல்லையா என்பது பரமேஷைக் கேட்டால் தெரிந்து விடுகிறது. அத்தோடு தொழில் உன் அப்பாவுடையது. உனக்கும் உரிமை உண்டுதானே! அவரிடம் என்ன கேட்பது? உனக்கு வேலை செய்யச் சோம்பேறித்தனம். முதலில் அதை ஒத்துக்கொள்!'' என்றாள், ரதி - சவால் விடுவது போல்.

ரோஷமாக, ''நான் ஒன்றும்...'' என்று தொடங்கிய லோகேசன், வாயிற்புறமாகச் சத்தம் கேட்கவே, எட்டிப் பார்த்தான்.

''அடப் பரவாயில்லையே. நீ வீட்டில் இருக்கிறாயா, லோகன்? போய் ஆட்டோவுக்குப் பணம் கொடுத்துவிடு. அப்புறம்... ரதி! ஞாயிறன்று காலையில் ஒன்பது மணிக்கே கிளம்பி விடலாம் என்று நானும், பரமும் முடிவு செய்தோம். அதைச் சொல்லிவிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன். ஒன்பது மணிக்குள், விழித்துக் கிளம்பி விடுவாய் அல்லவா? நாங்கள் எல்லோரும் என்றால் அம்மா எழுப்பிவிட்டு, காலையில் விழித்து எழும் பழக்கம் உள்ளவர்கள். உனக்கு அந்தப் பாக்கியம் இல்லையல்லவா...'' என்று சவிதா பேசிக் கொண்டே

போக, குற்றம் சாட்டும் பார்வையுடன் ரதியை நோக்கிவிட்டுப் பர்சை எடுத்தபடி லோகேசன் வெளியே சென்றான்.

அவள் அவனை நிறுத்தி வைத்துப் பேசியதால்தான் சவிதாவுக்கு ஆட்டோ செலவு கொடுக்கும்படி ஆயிற்றாம்.

கொடுக்கட்டும், கொடுக்கட்டும். ஆனால் இவர்கள் பேச்சில் எவ்வளவு சவிதா காதில் விழுந்திருக்கும்?

என்ன விழுந்திருந்தாலும் அதில் யாரையும் கெடுத்துப் பேசவில்லையே, பிறகென்ன என்று ரதி அலட்சியமாக நினைத்ததோடு சரி.

ஆனால் சவிதா மூட்டை கட்டிக் கொண்டு பரமேசனிடம் சென்றாள்.

''இந்த ரதிக்கு ஏன் இந்தக் கெட்ட புத்தி என்று வருத்தமாக இருக்கிறது, பரம். லோகனை உங்களுக்கு எதிராகக் கிளப்பி விடுகிறாள். ஈசன் மெட்டல்ஸ் உங்கள் அப்பாவுடையதாம். அதன் வருமானத்தில் லோகனுக்கும் பங்கு உண்டாம். உரிமை கேட்டுப் போ என்கிறாள். அவனும் வரப் போகிறான். ஆனால் அவனை உள்ளே விட்டு விடாதீர்கள். அப்புறம் பைசாகூட மிஞ்சாது. அவனது ஊதாரித்தனம் உங்களுக்கே தெரியும்!'' என்று எச்சரித்தாள்.

அவள் சொன்னது சரி என்றுதான் பரமேசனுக்கும் தோன்றியது. கைச்செலவுக்கு என்று, தாராளமாகக் கொடுப்பதைக்கூட ஓர் ஆட்டோவுக்குக் கொடுக்க நாற்பது ரூபாய் இல்லாமல், பாதி மாதத்திலேயே காலி பண்ணி விடுகிறவன்தானே!

பாக்டரி பணத்தில் கையை வைத்தால், அது அம்பேலாகி விடும். அதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்று முடிவு செய்தான்.

அன்றிரவு பரமேசன் வீடு திரும்பக் கிட்டத்தட்ட பதினோரு மணியாகி விட்டது.

ரதியின் உசுப்பல் காரணமாக, அன்று லோகேசனுக்குத் தூக்கம் சரியாக வரவில்லை.

உருண்டு புரண்டவன், கார் நிற்கும் ஓசை கேட்டு எழுந்து சென்று, கதவு மறைவில் நின்று கவனித்தான்.

பரமேசனேதான். இவ்வளவு நேரமா உழைக்கிறான்?

அண்ணன் மீது பரிவு பெருக்கெடுத்தோட, மறுநாள் அவனிடம் சென்று, "அண்ணா, இனி வேலையில் உனக்கு உதவி செய்வது என்று முடிவு செய்து விட்டேன். அதனால் இன்றிலிருந்து ஈசன் மெட்டல்சுக்கு நானும் வரட்டுமா?" என்று ஆவலோடு கேட்டான்.

அண்ணன் மறுக்கக் கூடும் என்று, லோகேசன் சிறிதும் எண்ணவில்லை. வேலை மிகுதியில் மூச்சு முட்டிப் போயிருக்கும் பரமேசன் இரு கை நீட்டி மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்பான் என்ற இனிய கற்பனை வேறு.

ஆனால் முகம் கடுக்க, "ஏன்? அங்கே பாலாறும் தேனாறும் ஓடுகிறது. ஆசை தீர அள்ளிக் குடிக்கலாம் என்றா? ஈசனில் நீ நினைக்கிற மாதிரிப் பணம் ஒன்றும் கொட்டிக் கிடக்கவில்லை. பை நிறைய அள்ளிக் கொண்டு போய் ஊதுவதற்கு!" என்று பரமேசன் கடுமையான குரலில் கூறவும், அவன் முகம் வாடி விட்டது.

"இதற்காகத்தான் ஒதுங்கியே இருந்தேன். முகத்தில் அடித்தாற்போல் ஏதாவது சொல்லுவாய் என்று, எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். என்னவோ நீ களைத்துப் போவதாகச் சொல்லி, உனக்கு உதவ வேண்டும் என்று ரதி சொன்னாளே என்று வந்து கேட்டதற்கு நல்ல வெகுமதி!" என்று முணுமுணுப்பாய் வெடுவெடுத்தபடி, அறையை விட்டு வெளியே செல்லத் திரும்பினான் லோகேசன்.

தம்பி அறை வாயிலை அடையும்போது, "சற்று நில்!" என்றான் அண்ணன். "மெய்யாகவே உதவி புரியும் எண்ணத்தில்தான் கேட்டாயா?" என்று சிறு சந்தேகத்துடன் வினவினான்.

"பின்னே? ரதி நேற்று ரொம்பவும் சொன்னாள். நீ வேறு இரவு பதினோரு மணிக்கு வந்தாயா? இவ்வளவு உழைக்கிறாய் என்று எங்கிருந்தோ வந்த ரதிக்குத் தெரிகிறது. நமக்குத் தெரியவில்லையே என்று கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தது. அதனால்தான் கேட்க வந்தேன். ஆனால் இனி ஜென்மத்துக்கும் வாயே திறக்க மாட்டேன்."

"அப்படியெல்லாம் சொல்லாதே!" என்றான் அண்ணன். "மெய்யாகவே உதவுவது என்றால், செய்வதற்கு நிறைய வேலை இருக்கிறது. ஆனால் ஒன்று, 'ஈச'னின் இன்றைய நிதி, அம்மா, உதி யாருக்கும் தெரியவே கூடாது. அழுது கரைந்து போவார்கள்!" என்று பலமாக எச்சரித்தான். "ஒன்பதரைக்குத் தயாராக இரு. இருவருமாகப் போகலாம்!" என்று ஒருவாறு சம்மதித்தான்.

அப்போதுகூட, லோகேசன் பெரிதாகக் கவலைப் பட்டு விடவில்லை.

ஆனால், தந்தையின் நிறுவனத்துக்கு அவன் சென்றது, மாத ஊதியத்தைக் கணக்கிட்டு, எல்லோருக்கும் கொடுப்பதற்குத் தயாராக வைக்க வேண்டிய நாள்.

கணக்கு வழக்குகளைப் பார்க்கத் தொடங்கியபோது, லோகேசன் மிரண்டு போனான். "என்னண்ணா, தொழிலாளர் களுக்கும், அலுவலர்களுக்கும் சம்பளம் கொடுக்கவே பணம் துண்டு விழுகிறது. இதை எப்படிச் சமாளிப்பது? யாருக்கும் சம்பளத்தையும் நிறுத்த முடியாதே. என்ன செய்வது?" என்று பதறினான்.

"ஷ்... சத்தம். பணத்துக்குச் சங்கடம் என்று வெளியே தெரிந்தால், திருடவும் ஓடவும் பலர் தயாராகி விடுவார்கள். அதனால், கவனித்துப் பேசு!" என்று எச்சரித்தான் பரமேசன்.

"ஆ... ஆனால், இப்போது பணத்துக்கு என்ன செய்வது? என் பைக்கை வேண்டுமானால், பாதி விலை கிடைத் தாலும் விற்று விடலாமா? துண்டு விழும் தொகை, கிட்டத் தட்ட, அவ்வளவுதானே?" என்று ரகசியமாகக் கேட்டான் தம்பி.

லேசாக முறுவலித்து, "அதற்கெல்லாம் அவசியம் இல்லையடா. 'ஓடி' வாங்கி வரச் சொல்லி ஜிஎம்மை பாங்குக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். வாங்கி வந்து விடுவார்..." என்ற வனை இடையிட்டு, "ஆனால் ஓடி என்றால் கடன் தானே! அப்புறம், அந்தப் பணத்தையும் கட்ட வேண்டும் அல்லவா? அதற்குப் பணம்?" என்று கவலைப்பட்டான் சின்னவன்.

"அதெல்லாம் அவ்வப்போது வசூலாவதில் கட்டிச் சமாளித்துக் கொள்ளலாம்..." என்று பரமேசன் சொன்னபோது, மீண்டும் குறுக்கிட்டான் அவன் தம்பி.

"ஐயோ... இங்கே இவ்வளவு குறைவாகப் பணம் இருக்கும்போது வீட்டுச் செலவுக்கு... எங்களுக்குக் கைச்

செலவுக்கு என்று எவ்வளவு கொடுக்கிறாய்! அதுவே குறைச்சல் என்று நான்... அண்ணா... இனிமேல் எனக்குப் பாக்கெட் மணியே வேண்டாம். பெட்ரோலுக்கு மட்டும் கொடு, போதும்!" என்று லோகேசன் கூறவும், பெரியவன் சிரித்தான்.

"நாம் இன்னும் அந்த நிலைக்குப் போய்விடவில்லையடா. சமாளித்து விடலாம். இப்போதுதான் இங்கேயே இருந்து கவனித்துக் கொள்ள நீ வந்து விட்டாயே. உடையவன் கூடவே இருந்தால், எல்லோருக்குமே வேலையிலும் வேகம் வரும்."

"அண்ணா... எனக்கும் ஒன்றும் சரியாகத் தெரியாதே. அப்பாவோடு அவ்வப்போது வரும்போது சும்மா ஒரு பார்வை பார்த்திருக்கிறேன். என்றாலும் தெளிவாகத் தெரியாதே, ஏதாவது தப்பு செய்து விட்டால்? உள்ளதும் கெட்டு விடாதா?"

தம்பியைச் சற்றுக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, "என்னடா ஏண்டா வந்தோம் என்று இருக்கிறதா? என்னவோ, ரதி சொல்லி உதவ வந்தேன் என்றாய். இப்போது பின் வாங்கப் போகிறாயா?" என்றான் பரமேசன், சற்று ஏளனமாக.

"அதெல்லாம்..." என்று தொடங்கிவிட்டு, "ஏண்ணா என்னைத் தப்பாகவே நினைக்கிறாய்? நீ இப்படிப் பேசும்போதுதான் உன்னிடம் பேசக்கூட எனக்குத் தயக்கமாகி விடுகிறது!" என்றான் தம்பி.

"பின்னே, கெட்டு விடும் அது இதென்று நீதானே இழுத்தாய்?"

"என் கவலையையும் பயத்தையும் நான் சொல்லவே கூடாதா? எனக்குப் பயம். சும்மாவே, தொழில் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறதே, நம்மால் படுத்து விடக்கூடாதே என்று பெரிய கலக்கம். தேற்றித் தைரியம் சொல்லுவாய் என்று பார்த்தால், என்னென்னவோ சொல்லுகிறாயே!"

ஒரு கணம் பேசாதிருந்துவிட்டு, "சாரிம்மா!" என்றான் பரமேசன். "ரதியிடம் பெரிதாக வீரியம் பேசி வந்துவிட்டு இங்கே பிரச்சினை என்றதும் பின்னடிக்கிறாயோ என்று எண்ணி விட்டேன்!" என்றான் மன்னிப்புக் கோரும் குரலில்.

தொடர்ந்து, "தினமும் நான் கொஞ்ச நேரம் வந்து இந்த நிர்வாகம் கற்றுத் தருகிறேன். பொது நிர்வாகியும் பழைய ஆள். நம்பிக்கையானவர். யார் யாரிடம் எப்படிப் பேச வேண்டும் என்று அவரும் சொல்லுவார். அப்புறம் உன் விருப்பம்!" என்றான் பரமேசன்.

"செய்கிறேன்!" என்றான் இளவல்.

அன்று மட்டும் அரை நாள் கூடவே இருந்து கற்றுக் கொடுத்த பரமேசன் சந்தோஷமான மனநிலையில் தன் ஃபாக்டரிக்குப் போனான்.

அதே மன நிலையை மாலையில் வந்த சவிதாவோடு கலந்து கொள்ள அவன் முயன்றபோது அவனுக்கு ஏமாற்றந்தான் மிஞ்சியது.

ஒரேயடியாக லோகேசன் வேஷம் போடுகிறான். நடிக்கிறான். பரமேசனின் முதுகிலேயே குத்தப் போகிறான் என்றாள் அவள். "மாமா ஆசையாத் தொடங்கி வளர்த்த தொழில். அதை அவன் அழித்துவிடப் போகிறானே என்று கவலையாக இருக்கிறது. அவன் குணம்தான் உங்களுக்கே

தெரியுமே!" என்று மென் குரலில் வருத்தத்துடன் எடுத்துரைத்தாள் அவள்.

அவளைக் கூர்ந்து நோக்கி விட்டு, "நீ ஏன் எப்போதும் லோகேசனை நான் தப்பாக எண்ணும்படியாகவே பேசுகிறாய்?" என்று நேரடியாகக் கேட்டான் பரமேசன்.

அந்தக் கேள்வியில் சவிதாவுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

12

பரமேசனின் கேள்வியில், சவிதா ரொம்பவே திகைத்துப் போனாள்.

அவள் செய்து வந்ததைத்தான் அவன் கேட்டான்.

ஆனால் அவனுக்கே தெரியாமல் செய்து கொண்டிருப் பதாக அவள் எண்ணிக் கொண்டிருந்ததைப் பரமேசன் கண்டு பிடித்துக் கேட்டதுதான் அவளைத் திணற வைத்து விட்டது.

சவிதாவைப் பொறுத்தவரையில், அவளது வீடு அவ்வளவு சந்தோஷமான இடம் அல்ல. அவளுடைய தந்தை நன்றாய்ச் சம்பாதித்த போதும், அவளுடைய தாய் திருப்தியோடு இருந்தது இல்லை. வருமானம் குறைந்த பிறகோ, வீடு நரகம்தான்.

அதற்குள்ளும் அவள் ஒரு நிலைக்குத் தயாரான போது தான், அவளுடைய தந்தை, சுந்தரலிங்கத்தைச் சந்திக்க நேர்ந்தது.

தான் நிறையச் சம்பாதிக்காததற்குப் பிராயச்சித்தமாக, மகள் பணக்காரியாவதற்கு அவர் ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்.

வளமான ஒரு குடும்பத்தின் மருமகளாகும் வாய்ப்பு அவளுக்குக் கிடைத்தது.

பரமேசனின் சொந்தத் தொழில், சுந்தரலிங்கத்தின் தொழில்.

இதில் எதையும் பங்கு போடவே அவளுக்கு மனமில்லை.

பிரித்துக் கொடுக்கப் பெரியவர் இல்லாத நிலை.

லோகேசனை உள்ளே விட்டால் அவன் பாதிப் பங்குக்கு வந்து விடுவான். எனவே அதைத் தடுப்பதற்காகவே, அவனை ஓர் உதவாக்கரையாக, ஊதாரியாகப் பரமேசனுக்குக் காட்ட முற்பட்டாள்.

ஒரு சிறு தொகையுடன் லோகேசனை விரட்டிவிட்டால், மொத்தமும் அல்லவா அவள் கைக்கு வந்து சேரும்? பரமேசனுக்கு அதிக வேலைதான். ஆனால் பிற்பாடு அவளது திட்டத்துக்கும் அதுதானே வசதி?

உதயாவுக்கும் கூட அவள் ஒரு திட்டம் வைத்திருந்தாள். அதன் முதல் படியாகப் பரமேசனிடமிருந்து அவளையும் ஒதுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

வெற்றி பெற்று விட்டோம் என்று அவள் இறுமாந்த நேரத்தில், இந்த ரதி வந்து எல்லாவற்றையும் ஆட்டம் காண வைத்து விட்டாளே, பாதகி. இந்த லோகேசன் பொறுப்போடு நடந்தாக வேண்டும் என்று இங்கே யார் அழுதார்கள்?

வாடகைத நூல்

இதெல்லாம் ஒரு பிணியும் புரியாமல், இவன் வேறு பீற்ற வந்துவிட்டான்.

கூடச் சேர்ந்து, ஆமாம், ஆமாம் என்றிருக்க வேண்டுமோ? இப்போது அவளையே சந்தேகக் கண்ணோடு பார்க்கிறானே. இதே போலப் பரமேசன் எல்லாவற்றையும் ஆராயத் தொடங்கினால், இன்னும் கழுத்தில் தாலி ஏறாத நிலையில் அவளுக்கல்லவா ஆபத்து?

முதலில் இந்த ஐயப் பேச்சுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும். அப்புறம் இருக்கவே இருக்கிறது கைவந்த கலை, தேன்பூசி விஷம் ஏற்றுவது.

ரதி என்ன, என்றைக்குமா இங்கேயே இருந்து கெடுத்துக் கொண்டிருப்பாள்?

வினாடியில் கலகலவென்று கண்ணீருகுத்து விட்டாள் சவிதா. ''என்ன பரம், என்னைப் போய் இப்படி நினைத்து விட்டீர்கள்? இவர்தான் உன் வருங்காலக் கணவர் என்று என் அப்பா சொன்ன வினாடியில் இருந்து, உங்கள் நன்மையை மட்டும் பெரிதாகக் கருதி வந்திருக்கும் என்னைப் போய் எப்படி இப்படி எண்ணினீர்கள்? கூடப் பிறந்த தம்பி, உங்களுக்குச் சரியில்லையே என்று எத்தனை நாள் தூங்காமல் கவலைப் பட்டிருக்கிறேன்; தெரியுமா? உங்கள் கவலைகள், அதிகப்படி வேலை எல்லாம் நினைத்து, எவ்வளவு அழுதிருப்பேன்! கூட இருந்து உங்களுக்குப் பணி புரிந்து உங்கள் சுமையைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியவில்லையே என்று நான் படும் வேதனை கொஞ்சமா நஞ்சமா? லோகன் நல்லபடியாக மாறி உங்களுக்குப் பளு குறைந்தால் அதில் என்னைவிட மகிழ்ச்சி அடைகிறவர் யார் இருக்க முடியும்?

''ஆனால், இவ்வளவு நாள் பார்த்த அளவில், அவன் அப்படி இல்லையே. சிறுத்தை தன் புள்ளிகளை மாற்றிக் கொள்வது இல்லை என்று பழமொழி வேறு இருக்கிறதே என்று உங்களை எச்சரித்தேன். எனக்கு ரொம்ப முக்கியம் நீங்கள் தானே?

''இப்போது ஏமாந்து பிறகு உங்களுக்கு அதிக வருத்தப் படும்படி ஆகி விடக் கூடாதே என்கிற கவலை. அதற்காகக் கவனப்படுத்தினால் அதற்கு என்னையே தப்பாக எண்ணுவதா? நல்லதற்குக் காலமில்லை என்பது மெய்தான் போல. நீங்களே என்னைத் தவறாக நினைத்த பிறகு, இந்த உலகத்தில் எனக்கு என்ன இருக்கிறது?'' என்று புலம்பிக் கொட்டினாள்.

இந்தப் புலம்பலோடு கண்ணீரும் அருவியாய்க் கொட்ட வும், நமக்காகப் பார்க்கிறாள் பாவம் என்று, பரமேசன் இளகிப் போனான்.

''அப்படியில்லை, சவிதா. லோகேசனை நீ தப்பாகவே எண்ணுகிறாயே என்று எனக்கு வருத்தம் என்று நினைக்கிறேன். என்ன இருந்தாலும் அவன் என் தம்பி. அவனை நீ மதிக்க வேண்டும் என்று எனக்கு இராதா? அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன்,'' என்று ஏதோ சொல்லி அவளைச் சமாதானம் செய்து சமாளித்தான்.

இந்தப் பிரச்சினைக்குக் காரணம் தம்பியும்தான் என்று பரமேசனுக்குத் தோன்றியது. எனவே லோகேசனிடம், ''சவிதாவும் நீயும் இந்த வீட்டில் ஒத்துவாழ வேண்டியவர்கள். அவளைக் கண்டால் ஆளே மறைந்து போவதை விட்டு அவளுக்கு நம்பிக்கை வரும் விதமாக அவளோடு அன்பாகப் பேசிப் பழகேன்!'' என்றான் அவன்.

இரவு உணவின்போது நடந்த பேச்சு இது.

தட்டில் கொஞ்சம் சன்னாவை எடுத்து வைத்தபடி பரமேசன் சொல்ல, அவன் கண்ணில் படாது என்ற எண்ணத்தில் 'நடக்கிற காரியமா?' என்பது போல் லோகேசன் ரதியைப் பார்த்துத் தோளைக் குலுக்கினான்.

சும்மாயிரு என்பது போல ரதி லேசாகத் தலையசைக்க, இந்தப் பார்வைப் பரிமாற்றத்தைக் கண்டு விட்ட பரமேசனின் முகம் கடுத்தது.

அதே கடுப்புடன் உடனே எதையும் சொல்ல வழியின்றி, சூடான சப்பாத்தியோடு அன்ன பூரணி வந்து கொண் டிருக்கவும், பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று பேசா திருந்தான் அவன்.

ஆனால் பிறகும் இருவரையும் சேர்த்து வைத்துப் பேச முடியாமல், ரதியும் உதயாவும் அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டனர்.

லோகேசனுக்குத் தொழில் தொடர்பாகப் பேச வேண்டி யிருந்தது.

வரட்டும். எத்தனை நாள் ஒளிய முடியும்? ஒரு நாள், மூவரையும் ஒன்றாகப் பிடித்து நன்றாக டோஸ் விட வேண்டும் என்று எண்ணினான் பரமேசன்.

தொடர்ந்து இரு தினங்கள் இப்படியே சென்றபின், மூன்றாம் நாள் இளம் பெண்கள் இருவருமாக, ஓர் அழகிய டப்பாவைக் கொணர்ந்து, அவனிடம் கொடுத்தனர்.

திறந்து பார்த்தால், எழிலாய் ஒரு செய் நீரூற்று.

''யாரோ வாடிக்கையாளருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்கிறீர்களே, பரமேஷ். இப்போது உதயாவும் இதைச் செய்யக் கற்றுக் கொண்டு விட்டாள். இன்னும் கூட வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம்!'' என்று புன்னகை செய்தாள் ரதி.

''ஆமாண்ணா. செய்யவும் தெரியும். என்னென்ன சாமான்கள், எப்படி வாங்க வேண்டும் என்றும் தெரியும். ரதியும் நானும் எப்படிச் சுற்றியலைந்து வாங்கினோம் தெரியுமா?'' என்றாள் உதயா. ''தொடர்ந்து செய்வதற்காக, எல்லாம் நிறையவே வாங்கி வைத்து விட்டோம்.''

ஆக, இதற்குத்தான் இரு பெண்களும் அலைந்து திரிந்திருக்கிறார்கள். வெறுமனே ஊர் சுற்றவில்லை.

மேலே எதையும் துருவிக் கேட்கவே பரமேசனுக்குப் பயமாக இருந்தது. இது போலக் கள்ளங் கபடற்ற விளக்கங்கள் வருமானால், அவன் முகத்தை எங்கே கொண்டு போய் வைத்துக் கொள்ள முடியும்? நல்ல வேளையாக இரண்டு நாட்களாக நின்று பேச முடியாது போயிற்று.

''நிறைய என்றால், செலவும் நிறைய ஆகியிருக்குமே. பாக்கெட் மணி எல்லாம் காலியா? எவ்வளவு ஆயிற்று?'' என்று பர்சை எடுத்தான் அவன்.

உதயா, ரதியைப் பார்த்து விழிக்க, ''பர்சை உள்ளே வையுங்கள், பரமேஷ். என்னிடம் கிரெடிட் கார்டு இருக்கிறது. பாங்க் கணக்கும் இருக்கிறது!'' என்றாள் ரதி.

''என் தங்கைக்கு நீ எதற்காக...'' என்று தொடங்கியவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, ''இனி என் வீட்டில் நீ என்ன தங்குவது என்றும் கேட்பீர்கள் போல!'' என்றாள், ரதி - கிண்டலாக.

பதில் சொல்ல முடியாமல் சற்றுத் திணறிவிட்டு, ''அதில்லை. உனக்கே எத்தனையோ செலவுகள் இருக்கும். இது வேறு எதற்கு என்றுதான்...'' என்று காரணம் சொன்னான் பரமேசன்.

''உண்மைதான். எனக்கு என்னென்ன செலவுகள் என்றும் உங்களுக்குத் தெரியாது. அதை எப்படிச் செய்வேன் என்றும் தெரியாது. பிறகு, அதைப் பற்றி யோசிப்பானேன்?'' என்று மிடுக்காகக் கேட்டாள் ரதி. உடனேயே சிரித்து, ''கவலைப் படாதீர்கள் பரமேஷ். அப்பா தந்திருப்பதற்கு மேலே அதிகமாகச் செலவாகிவிட்டால், நானே உங்களிடம் வந்து கேட்டு வாங்கிக் கொள்கிறேன். எந்தக் கடன்காரனும், வீட்டு வாசலில் வந்து நின்று, உங்கள் கௌரவத்தைக் கெடுக்க நான் விட்டு விட மாட்டேன். சரிதானா?'' என்றவள், அதற்கு மேல் பண விஷயம் பேச இடம் கொடாமல், ''லோகனைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள் பரமேஷ். தொழிற்சாலையில் சமாளிக்கிறானா? அல்லது, இரட்டிப்பு வேலையாக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானா?'' என்று விசாரித்தாள்.

முகம் மலர, ''பிரம்மாதமாய்! அவனுக்கு இவ்வளவு கெட்டிக்காரத்தனம் இருக்கும் என்று நான் நினைத்ததே இல்லை. ஒரு சின்ன ஊக்கச் சொல்தான் அவனுக்குத் தேவையாக இருந்திருக்கிறது. அதை நேரமறிந்து சொன்னதற்காக நன்றி, ரதி!'' என்று மனதாரச் சொன்னான் பரமேசன். ''அப்புறம் இதற்கும்!'' என்று நீர் ஊற்றைக் காட்டினான்.

''ஒரு பழமொழி... எங்கள் வீட்டுக் கணக்கர் சொல்லுவார். 'கை அள்ளித் தருகிறதே என்று வாய் கைக்கு நன்றி சொல்வதா!' என்பார். இப்படி நன்றி சொல்லத் தொடங்கினால், நான் எவ்வளவு சொல்லலாம்? வீட்டில் தங்க இடம் கொடுத்து, சாப்பாடு போட்டு, இந்தத் தண்ணீர்ப் பஞ்ச காலத்தில் குடிக்க

மட்டும் இல்லாமல், குளிக்க, முகம் கழுவத் தண்ணீர் கொடுத்து...''

''போதும் போதும்...'' என்று சிரித்தான் பரமேசன். ''நான் உனக்கு இனி நன்றி சொல்லவே மாட்டேன்!'' என்று அவன் அறிவிக்க, ''இது... இது... இது... சரி...'' என்று ரதி பாவனையோடு கூறத் தன்னை மறந்து வாய்விட்டு நகைத்தான் அவன்.

''சூப்பர் சிரிப்பு அத்தான். எப்போதும் இப்படிச் சிரித்துக் கொண்டே இருப்பதற்கு என்னவாம்?'' என்று ரதி ரசனை காட்டிக் கேட்ட விதத்தில் அவனுக்கு இன்னமும் சிரிப்பு வந்தது.

இந்த இனிய மனநிலை ஞாயிற்றுக் கிழமை வரை நீடித்தது.

13

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை எட்டு மணிக்கெல்லாம் சவிதா வந்து விட்டாள்.

ஹாலில் அமர்ந்து, டீ குடித்தபடி, ஏதோ பத்திரிகையைப் படித்துக் கொண்டிருந்த ரதியின் கண்கள் வியப்பில் விரிந்தன.

''நாம் ஒன்பது மணிக்குப் புறப்படுவதாகத்தானே திட்டம்?'' என்று வினவியபடி, ஹால் கடிகாரத்தை எட்டிப் பார்த்தாள்.

குறிப்பை உணர்ந்த சவிதா, எப்போதும்போல ரதியின் முன் சங்கடமாக உணர்ந்தாள்.

எல்லோரையும் கிளப்புகிற சாக்கில் முன்னதாகவே வந்து, இங்கேயே காலை உணவை முடித்துக் கொள்ளலாம் என்பது

அவளது திட்டம். வெறும் இட்டிலி தோசைக்குக் கூட, சட்டினியில் இரண்டு வகை, சாம்பார், பொடி என்று நாலைந்து வகை வியஞ்சனங்கள் இருக்கும். பூரி ஆப்பம் என்றால் கேட்கவே வேண்டாம்.

ஆனால், புருவம் உயர்த்தி ரதி கேட்கையில் ஏன் வந்தோம் என்று தோன்றியது.

ஆனால், உடனேயே ஆத்திரமும் உண்டாயிற்று.

இந்த வீடு அவளுடையது. இன்றில்லா விட்டாலும், எப்படியும் ஒரு நாள் அப்படித்தான் ஆகப் போகிறது. இங்கே, இந்த ரதி வெறும் விருந்தாளி மட்டுமே. அதை மறந்து, அவள் என்ன உடையவள் மாதிரிக் கேள்வி கேட்பது? அதுவும் யாரைக் கேட்பது?

கால் மேல் கால் போட்டு உட்கார்ந்து, தான் யார் என்று காட்ட வேண்டும் என்று சவிதா சோஃபாவை நோக்கி நகரும்போதே, ''நிற்பானேன்? உட்காருங்கள்!'' என்று அந்த வீட்டுப் பெண்ணாய் ரதி உபசாரம் செய்யவும், அவளுக்கு உட்காரப் பிடிக்காமல் போனது.

அத்தோடு நில்லாமல், கை நீட்டி, டெலிஃபோன் கருவியை எடுத்துச் சமையல் அறை பட்டனைத் தட்டினாள், ரதி. ''ஒரு கப் காஃபி கொண்டு வா அப்பு!'' என்று சமையல் அறை உதவியாளிடம் சொல்லிவிட்டு, ரிசீவரை வைத்தாள்.

சவிதா நின்றுகொண்டு இருப்பதைப் பார்த்து, ''இன்னும் நிற்கிறீர்கள்? கிளம்புவதற்கு இன்னும் ஒரு மணி நேரம் இருக்கிறது. அவ்வளவு நேரம் நிற்பதானால், கஷ்டமாக இராதா? சும்மா உட்காருங்கள், சவிதா!'' என்று மேலும் உபசாரம் செய்தாள்.

அதற்குள் காஃபி வேறு வந்துவிட ''டீபாயில் அந்தப் பக்கமா வை, அப்பு. சவிதா சோஃபாவில் உட்கார்ந்து எடுக்க வசதியாக இருக்கும். எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், சவிதா!'' என்று மேலும் கூறினாள்.

கொதிப்பை மறைத்துக் கொண்டு உதட்டால் முறுவலித்தாள் சவிதா. ''வேடிக்கையைப் பார்த்தாயா, ரதி! இந்த வீட்டில் இருந்து, உன்னைப் போல விருந்தாளிகளை உள்ளங்கையில் வைத்துத் தாங்கியிருக்க வேண்டியவள் நான். இப்போது நீ என்னை உபசாரம் செய்யும்படி இருக்கிறது. எல்லாம் தலை விதி!'' என்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

''எங்கே, உங்கள் உள்ளங்கையைக் காட்டுங்கள், பார்ப்போம்!'' என்றாள் ரதி.

''எதற்கு? ரேகை பார்ப்பாயா, என்ன? சொல்லு, பார்ப் போம்,'' என்று ஆவலோடு நீட்டினாள் சவிதா.

''என்னைத் தாங்குமா என்று பார்க்கத்தான். என்னமோ என்னை உள்ளங்கையில் வைத்துத் தாங்குவதாகச் சொன் னீர்கள். ஊகூம். நடக்கவே நடக்காது. நான் ஏறி நின்றால் உங்கள் கை அவ்வளவுதான். சட்டினியாகி விடும்!'' என்று சொல்லிக் கண் சிமிட்டிச் சிரித்தாள் ரதி.

கிண்டலா?

கடும் சீற்றத்துடன் ஏதோ சொல்லச் சவிதா வாயைத் திறந்தபோது, ''அடடே, சவிதாவா? ஏது இவ்வளவு சீக்கிரமாக வந்து விட்டாய்? பரவாயில்லை. தாமதமாக வருவதற்கு இது மேல். ஏதோ கையை வேறு நீட்டிக் கொண்டு இருந்தாயே. உனக்கு ரேகை பார்க்க வேறு தெரியுமா, ரதி. ஆய கலைகள்

அறுபத்து நாலு என்பார்கள். நீ அத்தனையும் படித்திருப் பாய் போல!'' என்று மாமன் மகளைப் பாராட்டினான் பரமேசன்.

அவளைப் பாராட்டுகிறானே என்று சவிதா கொதிக்கை யில், ''இன்று என்ன டிஃபன் என்று நேற்றுக் கேட்டாயே, சவிதா. உனக்குப் பிடித்த ஆப்பம் அதோடு குருமா தேங்காய்ப் பால்தான். ரதி! எல்லோரையும் சாப்பிடக் கூட்டி வாம்மா, சேர்ந்து சாப்பிட்டு விட்டுக் கிளம்பலாம்,'' என்றான்.

''பிடித்த உணவா? அப்படியானால் காத்திருக்க வைக்கக் கூடாதே. நீங்கள் சவிதாவைச் சாப்பிட அழைத்துப் போய்ச் சாப்பிடுங்கள், அத்தான். நான் மற்றவர்களை அழைத்து வருகிறேன்,'' என்று ஒரு குறும்புப் பார்வையை வீசிவிட்டுப் போனாள் ரதி.

வழக்கம்போல அன்றைய உணவும் மிகுந்த கவனத்துடன் தான் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது. சுவையாகவும் இருந்தது. ஆனால் சவிதாதான் அதை விழுங்குவதற்குள் அரும்பாடு பட்டுப் போனாள்.

ஆனால் பரமேசனின் ஐக்கனில் ஏறி, அவன் அருகே அமர்ந்ததுமே அவளுக்கு மீண்டும் உற்சாகம் பீறிட லாயிற்று.

எதிர்ப்புறம் வருவோர் தன்னைக் காண வசதியாகச் சற்று நேரம் நிமிர்ந்து அமர்ந்து காட்சி தந்துவிட்டு, ரதியை உரக்க அழைத்து, ''இப்போது நாம் ஓர் அதிசயத்தைப் பார்க்கப் போகிறோம்!'' என்று அறிவித்தாள்.

அதுவரை உதயா, லோகேசன் இருவரிடமும் சளசளத்துக் கொண்டிருந்தவள், அவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு, ''அதிசயமா? ஏசி செய்த ஒரு பெரிய ஷாப்பிங் சென்டருக்குப் போவதாகத்தானே ஏற்பாடு?'' என்று வினவினாள்.

''அது அப்படித்தான். ஆனால் அதிசயம் அதில் இல்லை.''

''ஆமாமாம். அதிசயம் என்கிற நீர் விளையாட்டு இடம், மதுரையில் அல்லவா இருக்கிறது!'' என்றான் லோகேசன்.

''சொல்லி முடிக்கும் வரை கேட்கும் பொறுமை இல்லையா, லோகன்? எவ்வளவு காலம்தான் இப்படி அவசரக் குடுக்கையாகப் பொறுப்பற்று இருக்கப் போகிறாய்?'' என்று சவிதா அலுத்துக் கொள்ளவும், அவன் முகம் கல்லாகிப் போயிற்று.

''இப்படிச் சிறுபிள்...'' என்று மேலும் ஏதோ தொடர முயன்றவளின் பேச்சில் இடையிட்டு, ''கொஞ்சம் பொறுங்கள், சவிதா. லோகேஷ், நீ சொல்லுகிற அதிசயம் இந்தப் பக்கம் மேட்டுப் பாளையத்தில் இருக்கும் 'பிளாக் தண்டர்' மாதிரியா? ஒரு தரம் கல்லூரியிலிருந்து தமிழ்நாடு சுற்றுப் பயணம் வந்தபோது பார்த்தோம். பிரமாதமாக இருந்தது. ஒரு லீவு நாளில், மதுரை 'அதிசயம்' பார்க்கப் போவோமா?'' என்று ரதி கேட்க, ''கட்டாயமாய்!'' என்றான் அவன் முகம் மலர்ந்து.

''இப்போது சொல்லுங்கள், சவிதா, இங்கே என்ன அதிசயம்?''

அவனைப் பெரிதாகக் கொண்டாடி, எனக்கு அடுத்த இடம் தருகிறாயா என்று, சவிதாவுக்கு ஆத்திரம்தான். ஆனால் அதைக்

காட்டிக் கொள்வது ரொம்பவே சிறு பிள்ளைத்தனமாகத் தோன்றும் என்பதால், ரதிக்குப் பதிலாகக் ''கார் நிறுத்துமிடம்!'' என்றாள், என்னவோ தானே அதைக் கட்டி வைத்தது போன்ற பெருமையுடன்.

''எல்லாவற்றுக்கும் மேல் தளத்தில் கார் பார்க்கிங். இப்போது நாம் காரில் உட்கார்ந்து போகிறோம். அங்கே, நம் தலைக்கு மேல் இந்தக் கார் நிற்கும்.

''ஆனால், வேறு எங்கேயோ கூட, நம் காரை உயரே கொண்டு போய் நிறுத்தினோம் இல்லையா உதி? வந்து ஃப... ஃபவுண்டன் பிளாசா. அங்கேதானே?'' என்று உதயாவிடம் ரதி கேட்டாள்.

''அது எவ்வளவு சின்ன இடம். ஒரு தளம்தானே மேலே போக வேண்டும்? இது எவ்வளவு உயரம். அத்தோடு எத்தனை கார்கள். நம் காரைக் கண்டு பிடிப்பதே பெரும்பாடாகி விடும். என் பிறந்த நாளுக்கு அழைத்து வந்தீர்களே, பரம். நம் காரை நீங்கள் கண்டுபிடித்தது இன்னமும் எனக்கு அதிசயம்தான்!'' என்று உணர்ச்சி பொங்க அவனைப் பார்த்தாள் சவிதா.

என்னவோ, சுண்டு விரலால் மலையைக் கெல்வி எறிந்த மகாவீரனைப் பார்க்கும் பார்வை.

ஆனால் முகம் கன்றிக் கறுக்க, ''உனக்குக் கார் ஓட்டத் தெரியாததால், பெரிதாகத் தோன்றுகிறது. மற்றப்படி, இது ஒன்றுமே இல்லை!'' என்றான், பரமேசன் - எரிச்சலை அடக்கிய குரலில்.

''ஒரேயடியாக அப்படிச் சொல்ல முடியாது, பரமேஷ் அத்தான். மலேஷியாவில், மைதீன் சூப்பர் மார்க்கெட்டுக்கு

அடியில் பார்க்கிங்கில் காரை நிறுத்திவிட்டு, நானும் என் தோழியும் தினறித்தான் போனோம். பிறகு பார்க்கிங் டிக்கெட்டைக் காட்டித் தேடித் தேடிக் கண்டுபிடித்தோம்!'' என்றாள் ரதி இயல்பாக.

சவிதாவிடம் இருந்து சத்தமே இல்லை.

அஸ்ஸாமில், ஏதோ ஒரு மூலையில் இருக்கும் சின்ன டீ எஸ்டேட்டில், தீவிரவாதிகளுக்குப் பயந்து, உள்ளேயே அடைந்து கிடந்த பெண்ணுக்கு இங்குள்ள பிரம்மாண்டங்களைக் காட்டி மிரள வைக்கலாம் என்று பார்த்தால், அவள், இதற்கு மேல் எங்கெங்கோ சென்று என்னென்னவோ அறிந்து வைத்திருக்கிறாளே.

ஆனால் உற்சாகக் கூச்சலிட்டபடி, ''நீ மலேஷியாவுக்குப் போயிருக்கிறாயா? சொல்லவே இல்லையே. இன்னும் வேறே எங்கெல்லாம் போயிருக்கிறாய்? என்னவெல்லாம் பார்த்தாய்? எது ரொம்ப நன்றாக இருந்தது?'' என்று உதயாவும் லோகேசனும் மாறி மாறிக் கேட்டனர்.

''அமைதி... அமைதி...'' என்று முறுவலித்துவிட்டு, ''நிறைய இடங்களுக்குப் போயிருக்கிறேன். ஆனால் உலகின் முக்கியமான இடங்கள், அங்கே முக்கியமாகப் பார்க்க வேண்டியவை, அவற்றின் சிறந்த தோற்றங்கள் எல்லாவற்றையுமே, இப்போது டீவியில் காட்டி விடுவதால், எதையுமே நாம் நேரில் போய்ப் பார்க்க என்று ஒரு சின்ன அதிசயம் கூட மிச்சம் இல்லை!'' என்று சாதாரணம் போலச் சொன்னாள் ரதி.

''ஆனால் மதுரை அதிசயம் தனி!'' என்று லோகேசன் சொல்ல, எல்லோரும் சிரித்தனர்.

ரதியின் பேச்சின் தாக்குதலோ என்னவோ, ஸ்பென்சரை அடைந்து, தளம் தளமாகச் சுற்றத் தொடங்கும் வரை, சவிதா வாயைத் திறக்கவில்லை.

அப்புறம் வழக்கம்போலத் தனக்குத்தான் தெரிந்த மாதிரி, கண் முன் இருப்பதையே விளக்கம் கூறிக் காட்டத் தொடங்கினாள்.

அலங்காரப் பொருட்களை விற்கும் கடை ஒன்றில் தள்ளுபடி விற்பனை போடப்பட்டிருந்தது.

''இந்த நிறுவனப் பொருட்கள் நன்றாக இருக்கும்!'' என்று ரதி சிலது தனக்குத் தேர்ந்தெடுத்தாள். உதயாவுக்கும் சிலது எடுத்து வைத்தாள்.

நீயும் எடுத்துக் கொள் என்று யாராவது சொல்வதற்காகச் சவிதா காத்திருந்தபோது, பணம் கொடுக்கும் இடத்தில், ரதி கைப்பையைத் திறக்கவும், பரமேசன் அங்கே ஓடினான். ''ரதி, பொருட்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதை மட்டும் நீ பார். இன்றையச் செலவு என் பொறுப்பு!'' என்று பில்லுக்காகக் கையை நீட்டினான்.

புன்னகையோடு, பில்லோடு பணத்தைக் கொடுத்து, ரசீதை வாங்கிக் கொண்டு, கடைக்கு வெளியே வந்து, ''எனக்கு வேண்டியதை நான்தான் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும், பரமேஷ் அத்தான். என் சில்லறைச் செலவுகளை அடுத்தவர் மீது சுமத்தினால் என் அப்பாவுக்குப் பிடிக்காது!'' என்றாள்.

''அவ்வளவு கணக்குப் பார்க்கிறவள் எப்படித்தான் என் வீட்டில் தங்கி இருக்கிறாயோ?'' என்றான் அவன் ஆத்திரத்துடன்.

''அது வேறு. நீங்கள் அஸ்ஸாம் வந்தால், எங்கள் வீட்டில் தங்க மாட்டீர்களா? அப்படித் திருப்பிக் கொடுக்கக் கூடிய கடன் அது. ஆனால் கண் மையும், நகச் சாயமும், மேக்கப் சாமான்களும், உங்களுக்கு நான் வாங்கித் தர முடியுமா, சொல்லுங்கள்?'' என்றவள் சட்டெனச் சிரித்தாள்.

''என்ன? என்ன சிரிப்பு?'' என்றான், அவன் - ஆத்திரம் முழுமையாகத் தணியாமலே.

''அந்த அலங்காரம் எல்லாம் செய்தால் உங்கள் முகம் எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனை செய்தேனா? இந்த மீசைக்கும்...'' என்று அவள் மீண்டும் வெள்ளிச் சதங்கையாய் ஒலியெழுப்ப, தன்னை மீறி, அவனும் முறுவலித்தான்.

''ஆனாலும் உனக்குத் துணிச்சல் அதிகம்தான். ஆனால் சாப்பிடுகிற இடத்தில் கூட, இப்படி அதிகப் பிரசங்கித்தனமாக, நீ காசை நீட்டக் கூடாது. நினைவிருக்கட்டும். இங்கே முடித்து விட்டால் மேலே போவோமா?'' என்று வேறு எதையோ பார்த்துக் கொண்டு இருப்பது போல, ஆனால் இங்கே கவனமாக நின்ற தம்பி, தங்கையையும் சேர்த்துக் கேட்ட பிறகே, அங்கே சவிதா இல்லை என்பதைக் கண்டு, அவள் எங்கே என்று வினவினான்.

உதயாவின் பார்வையைத் தொடர்ந்து, அவள் கடையின் உள்ளே நிற்பதைக் கண்டு, அவளிடம் சென்றான்.

''ஏன் இன்னும் இங்கேயே நிற்கிறாய்? எல்லோரும் கிளம்பியாயிற்றே!'' என்றான்.

''நான் இன்னும் ஒன்றும் வாங்கவில்லையே!'' என்றாள் அவள்.

அவளது கருத்து புரியாமல், ''ஏன் வாங்கவில்லை? இவ்வளவு நேரத்தில், எவ்வளவோ வாங்கிப் பணம் கொடுத்து முடித்திருக்கலாமே!'' என்றான் அவன்.

பணம் கொடுக்க நீ இல்லாமல் அது எப்படி முடியும் என்றா கேட்க முடியும்?'' எனக்கு ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை!'' என்றாள் சவிதா.

அப்போதும், 'இல்லையில்லை. நீ ஏதாவது வாங்கித்தான் ஆக வேண்டும்!' என்று கட்டாயப்படுத்தாமல், ''அப்படியானால் போகலாம். எல்லோரும் காத்திருக்கிறார்கள்!'' என்று அவன் முன்னே நடந்துவிட, அவளும் பின் தொடர வேண்டியதாகி விட்டது.

இந்த அழகில், ரதி வேறு, ''நீங்கள் ஒன்றும் வாங்க வில்லையா, சவிதா? அடடா, அடுத்த கடையில் முதலில் உங்களுக்குத்தான் வாங்க வேண்டும்!'' என்றுரைத்து இன்னமும் எரிச்சலூட்டினாள்.

சவிதாவுக்கு உள்ளம் கொதித்தது. இந்த ரதி வந்ததில் இருந்து அடிக்கடி இப்படித்தான். திருமதி பரமேசன் ஆன பிறகு இவள் வரட்டும், பேயோட்டி விடுகிறேன் என்று மனதுள் கறுவினாள் அவள்.

'லாண்ட் மார்க்' புத்தகப் பிரிவைப் பார்த்ததும், முன்னே சென்ற எல்லோரும் அதனுள் புகுந்து விட்டனர்.

''உங்களுக்குப் பாருங்கள், சவிதா!'' என்று ரதி மறக்காமல் அழைத்ததில் ஒன்றும் குறைவில்லை.

ஆனால் இவளுக்கு அலங்காரப் பொருட்கள்... எனக்கு மட்டும் வெறும் புத்தகமா என்று சவிதா பொருமியது அவளுக்குத் தெரியாது.

அலங்காரப் பொருட்களை விட, ரதி மிக அதிகமாகப் புத்தகங்களில் செலவிடுவதை வெறுப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் அவள்.

அப்போது திடீரென்று, ''ஹே... அது ரதி. ரதிதானே?'' என்ற கேள்வியும், ''ரதி!'' என்ற உற்சாக அழைப்பும் கேட்க, சிலர் வேகமாக வந்து, அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

''ரதி, டீலர்கள் மீட்டிங்கில் உன்னைப் பார்த்ததாக, முகர்ஜி சொன்னார். ஆனால் எங்கிருக்கிறாய் என்று கேட்குமுன், நீ போய் விட்டாயாமே. தீபன் அப்போதிருந்து தேவதாசாக உருகிக் கொண்டு இருக்கிறான். உன்னைப் பார்த்தாயிற்று அல்லவா? இனிப் பிழைத்து விடுவான்!'' என்றான் ஒருவன் கேலிக் குரலில்.

''பார்க்கா விட்டாலும் பிழைப்பான் என்பது அவனது தொப்பையில் இருந்தே தெரிகிறது!'' என்று சிரித்தாள் ரதி.

நண்பர்கள் கேலி பண்ண, வீட்டினர் வியப்பும் குறுகுறுப்பு மாக நோக்கினர்.

யார் அந்த தீபன்?

14

நண்பர்களோடு ரதி பேசியது ஆங்கிலத்தில்.

அவளுடைய அஸ்ஸாம் மாநில நட்பு வகை என்று ஊகித்த பரமேசன், புன்னகையோடு அவள் அருகில் நின்றான்.

ரதி, தன் மாமன் மகனின் பக்கம் திரும்பி, ''இவர் என் மாமா பையன். பெயர் பரமேசன். அடுத்தவர் லோகேசன். தங்கை உதயா... பரமேசனுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கும் பெண் சவிதா!'' என்று வீட்டினரை அறிமுகப்படுத்திவிட்டு, சூழ நின்ற நண்பர்களை வீட்டினருக்கும் அறிமுகப்படுத் தினாள்.

தீபன் செக்கச் செவேல் என்று கிட்டத்தட்ட பரமேசன் உயரத்தில் நெட்டையாக இருந்தான்.

உதயாவைப் பார்த்து, ''புத்தகக் கடையா, அழகிப் போட்டி நடக்கிற இடமா என்று ஒரு கணம் அசந்து விட்டேன்!'' என்று சிரித்தான்.

உதயா வெட்கிச் சிரித்தாள்.

''ரதிக்கு, அந்தப் பக்கமே காதல் இருக்கும்போல!'' என்று பரமேசன் காதில் முணுமுணுத்தாள் சவிதா.

''வெறும் கேலிப் பேச்சைக் கொச்சைப் படுத்தாதே!'' என்றான் அவன் பதிலுக்கு.

பரமேசனைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, ''உங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்!'' என்றான் ஒரு நண்பன். பெயர் அசோகன்.

பரமேசனும் பார்த்துவிட்டு, ''கரெக்ட். கோயம்புத்தூர் டீமில் விளையாடினீர்கள்!'' என்றான், ''இப்போதெல்லாம் கிரிக்கெட் விளையாடுவது இல்லையோ?'' என்று முறு வலித்தான்.

''எங்கே சார்? அந்தப் போட்டியில் சிக்ஸரும் பவுண்டரியு மாக நீங்கள் என்னை அடித்துக் கொளுத்தி விட்டீர் களா? அத்தோடு எஸ்டேட் வேலையில் இறங்கிவிட்டேன்.

ஊட்டியில் இருக்கிறது. நீங்கள் ரொம்ப நன்றாக பாட் செய்வீர்களே!"

"நீங்கள் நன்றாகப் போட்டுக் கொடுத்தீர்கள். அடித்தேன். அந்த நல்ல மனம் வேறு யாருக்கும் இல்லையே!" என்று பரமேசன் வருத்தம் காட்ட, எல்லோரும் சிரித்தனர். சிரித்துவிட்டு, "தொழில் ஆர்வம், கிரிக்கெட்டைப் பின்னே தள்ளிவிட்டது!" என்றான்.

"ஆக, என் கிரிக்கெட் எதிர்காலத்தைக் கெடுக்க மட்டும்தான், அன்று அப்படி அடித்தீர்கள் என்று சொல்லுங்கள்!" என்றான், அசோகன் சோகமாகவே.

சிரிப்பினூடே, "நன்றி சொல்லு, அசோக். உன்னால் நம் இந்திய டீமே தோற்றுவிடும் கேவலத்திலிருந்து உன்னைக் காப்பாற்றியிருக்கிறாரே!" என்று ரதியும் சேர்ந்து கிண்டலடித்தாள்.

"எல்லோருக்கும், என்னுடைய ஒரு சின்ன ட்ரீட். கன்னிமாரா போகலாம், வாருங்கள்!" என்று பரமேசன் அழைத்தான்.

"நடந்தே போய் விடலாம்!" என்று யாரோ சொல்ல, எல்லோரும் ஆமோதித்தார்கள்.

சேர்ந்து சொல்லும்போது, "தீபன், நீ எங்கே இங்கே?" என்று ரதி, தீபனைக் கேட்க, "உன்னைத் தேடித்தான் பார்வதி, என்றால் அடிப்பாயா?" என்று சிரித்தான் அவன்.

உடனேயே முகம் மாற, "டீ தயாரிப்பாளர்கள் மாநாட்டுக்கு வந்த இடத்தில், திடீரென்று பெரியப்பாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை, ரதி. அப்பல்லோவில் சேர்த்திருக்கிறது. நல்ல

வேளையாக நம் செட். எல்லோருமே, மாநாட்டுக்காக இங்கே வந்திருந்ததால் எல்லாம் இலகுவாக இருந்தது. இப்போது பெரியம்மாவும், அண்ணனும் வந்து விட்டதால், இன்று நான் இவர்களோடு வெளியே வந்தேன்," என்று விவரம் கொடுத்தான் அவன்.

"அங்கிளைப் பார்க்க இவர்களோடு நானும் வருகிறேன்," என்றாள் ரதி.

இருவருமாகப் பேசிச் செல்லுகையில், "ரதி!" என்று பரமேசன் அழைத்தான். "உன் நண்பர்களுக்கு என்ன பிடிக்கும் என்று உனக்குத் தெரியும் அல்லவா? என்னோடு வா, நாம் இருவரும் வேகமாகச் சென்று எல்லோருக்கும் ஆர்டர் பண்ணுவோம். எல்லோரும் வந்து சேரும்போது, உணவு தயாராக இருக்கும்!" என்றுரைத்து அவளை முன்னே அழைத்துச் சென்றான்.

கிரிக்கெட்டைப் பற்றிப் பேசியவாறு, லோகேசன், அசோகன், சுந்தரோடு கூட்டுச் சேர, "மிஸ் இந்தியா..." என்று அழைத்து உதயாவோடு இணைந்து நடந்தான் தீபன்.

யாருடனும் கலந்து கொள்ள முடியாமல், தன்னை அழைத்துச் செல்லாத பரமேசனுக்கு உள்ளூர அர்ச்சனை செய்தபடி, கடைசியாகச் சென்றாள் சவிதா.

பின்னொரு காலத்தில், இதற்கெல்லாம் அவனை வருந்தச் செய்ய வேண்டும்.

"உனக்குப் பிடித்த பாசந்தி சொல்லியிருக்கிறேன்!" என்று பரமேசன் சொன்னது கூட, அவளுக்குத் திருப்தி தர வில்லை.

அதற்குப் பிறகு, பல நாட்கள் ரதியை வீட்டில் பார்க்க முடியவில்லை.

முதல் நாள், தீபனுடைய பெரியப்பாவைப் பார்க்க என்று, மருத்துவமனைக்குப் போனாள்.

அடுத்த நாள், அதற்கு மறுநாள் அஸ்ஸாமுக்குக் கிளம்பும் அசோகன், சுந்தரோடு ஷாப்பிங் போனாள்.

அப்புறம் அவர்கள் கிளம்புகிறார்கள் என்று வழியனுப்பப் போனாள்.

அடுத்த நாள், பெரியப்பாவின் அறுவைச் சிகிச்சைக்காக, அவரது பிரிவு ரத்தத்திற்காக அலைந்தாள். கடைசியாகப் பரமேசனின் உதவியால் ரத்தம் கிடைத்தது.

அதற்காக, தீபனின் நன்றியைத் தெரிவித்து, பரமேசனின் தொழிற்சாலை வரை அவனை அழைத்துச் சென்று வந்தாள்.

அடுத்த நாள், பெரியவரின் அறுவைச் சிகிச்சையின்போது, அவருடைய மனைவியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு துணையாக உட்கார்ந்திருந்தாள்.

எல்லா இடங்களுக்கும், அவளுக்குத் தீபன் துணை சென்றான்.

ஒரேயடியாக, அவனோடு தனியே சென்றதாகத் தோன்றக் கூடாது என்பதற்காகவோ என்னவோ, ஓரிரு தருணங்களில் உதயாவையும் கூட அழைத்துச் சென்றாள்.

''இப்படி, இங்கே வந்து ஊரைச் சுற்றி நாறடிப்பதற்கு, அங்கேயே அவர்களுக்குத் திருமணத்தை முடித்து விட்டே, உங்கள் மாமா வெளிநாடு சென்றிருக்கலாம்!'' என்று சலித்துக்

கொண்டாள் சவிதா. ''ஒரு வேளை, இந்த ஊர் சுற்றியை மருமகளாக ஏற்க, அந்த தீபனுடைய பெற்றோர் மறுத்து விட்டார்களோ?''

''இதை ஏன் என்னிடம் கேட்கிறாய்?'' என்றான் பரமேசன் எரிச்சலோடு. ''இந்த விவரம் எதையும் யாரும் என்னிடம் சொன்னதில்லை. அப்படி உனக்குத் தெரிந்தே ஆக வேண்டுமானால் அவளிடமே போய்க்கேள். என்னைத் தொல்லை செய்யாதே. அவளைக் கட்டிக் காபந்து பண்ணுகிற கடமை எனக்குக் கிடையாது!'' என்று கடுகடுப்புடன் கூறினான்.

இந்தக் குரலில் சவிதா நிறுத்தியிருக்க வேண்டும். ஆனால் உள்ளே உற்சாகம் பொங்கியது அவளுக்கு.

ரதியின் நடத்தை பரமேசனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இந்த மனநிலையை வளர்த்தாக வேண்டுமே. ரதி என்ற பெயரே வெறுத்துப் போக வைக்க வேண்டுமே.

''அது சரிதான், பரம். ரதி எப்படிப் போனாலும், அதைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியது இல்லைதான். வெகு தூரத்து உறவுக்காரிதானே! நாமானால், இவ்வளவு தூரத்து உறவுக்காரர்கள் வீட்டில், அதுவும் வயதுப் பையன்கள் இருக்கும் இடத்தில் ஒரு நாள் தங்குவதற்கே கூசிப் போவோம். ரதியிடம் அந்த மாதிரிக் கூச்சத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது. அவள் மட்டும் என்றால் எப்படியோ போகட்டும் என்று விட்டு விடலாம். ஆனால் பாதி, நம் உதியையும் கூட்டிக் கொண்டல்லவா அலைகிறாள். உதி வேறு சின்னப் பிள்ளை. வெள்ளை நிறத்தைக் கண்டாலே, ஒரு மயக்கம். அந்த தீபன் வேறு செக்கச் செவேல் என்று இருக்கிறான்.

இவளுக்கு என்னமும் ஆகி விடுமோ என்றுதான்... உங்கள் தங்கைக்கு ஒன்று என்றால் அது எனக்கும்தானே அவ மானம்?''

முகம் இறுக, அவளை நேராகப் பார்த்தான் பரமேசன். ''அப்படி என்ன அவமானம் நேர்ந்து விடும் என்கிறாய்?'' என்று வெளிப்படையாகக் கேட்டான்.

சவிதா சற்றுத் திணறிப் போனாள்.

குறிப்புக் காட்டி எவ்வளவோ பேசலாம். அகப்பட்டுக் கொண்டால் கூட, ''ஐயோ! நான் இப்படி நினைத்தல்லவா சொன்னேன். தப்பாக அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டாயா?'' என்று சமாளித்து விடலாம். ஆனால் பொல்லாத குறிப்புக் கொடுத்த சவிதாவுக்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்ல முடிய வில்லை.

அவசரமாக யோசித்து, ''அவனிடம் உதயாவின் மனம் ஈடுபட்டு விடக் கூடாதே என்று எனக்குக் கவலை. அவன் அவ்வளவு நல்லவனாகத் தெரியவில்லை, பாருங்கள்!'' என்று சமாளித்தாள் அவள்.

''உதிக்கு நல்வழி காட்டுவது பற்றி அம்மா கவனித்துக் கொள்வார்கள் என்று உனக்கு முன்னமேயே சொல்லி யிருக்கிறேன், சவிதா. தயவு செய்து விட்டு விடு. அம்மாவின் வேலையில் நீ மூக்கை நுழைப்பது நன்றாகவும் இல்லை. அவசியமும் இல்லை. அத்து மீறலும் கூட. இப்போது கிளம்புகிறாயா? எனக்கு வேறு வேலை இருக்கிறது!'' என்றான் பரமேசன்.

தட்டில் மீதம் இருந்த நெய்யில் வறுத்த முந்திரிப் பருப்புகளை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள் சவிதா. இதைச் சாப்பிட்டு

முடித்த பின் அவனுடைய வீட்டினரின் குற்றம் குறைகளைப் பேசத் தொடங்கியிருக்க வேண்டுமோ?

பக்கத்தில் நின்றவனைப் பார்த்தாள்.

எங்கோ பார்த்தபடி இளக்கமின்றி நின்றான் அவன். இனி உட்கார மாட்டான்.

சட்டென, மேஜை மீது இருந்த நாப்கினில், அந்த முந்திரிப் பருப்புகளைக் கொட்டி, மடக்கி எடுத்துக் கொண்டு எழுந்தாள் அவள்.

''போவோம், வாருங்கள்.''

அவளை அனுப்பி வைத்த பிறகும், வீட்டிற்குப் போக மனமின்றி, நாலைந்து நாட்கள் இடைவெளிக்குப் பிறகு, பரமேசன் ஈசன் மெட்டல்சுக்குப் போனான்.

அங்கே மாலை ஷிஃப்ட் வேலை நடந்து கொண்டு இருந்தது. வேலை செய்யும் ஆட்களை லோகேசன் கவனித்த விதம், அவன் மனதுக்கு மிகுந்த ஆறுதலாக இருந்தது.

சும்மா, பைக்கில் உபயோகமற்று ஊர் சுற்றிக் கொண்டிருந்த பையன். உடன் பிறந்த அண்ணன், அவன்கூடப் பொறுப்பற்ற சின்னப் பையன் என்று கைகழுவி விட்டிருந்தான்.

ரதியால் விளைந்த எவ்வளவு பெரிய நன்மை இது.

ஆலர்கள் மீட்டிங் போனாளாமே. தயாரிப்பாளராக இருந்து, ஆலர் மீட்டிங் போவது என்றால் கட்டாயம் திறமை இருந்தாக வேண்டும். உலகம் முழுக்கச் சுற்றியிருக்கிறாள். அது பற்றியும், பெருமையாக ஒரு சொல் சொல்லிக் கேட்ட தில்லை.

ஆனால்...

வீடு போய்ப் பார்த்தால், அப்போதுதான் காரிலிருந்து இறங்கி உதயா வீட்டுக்குள் வர, ரதி காரை ஷெட்டில் விடப் போனாள்.

மீண்டும் அவனது புருவங்கள் நெரிந்தன.

காரை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே வந்த ரதி, பரமேசனின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, "என்ன விஷயம்? முகம் உம்மென்று இருக்கிறது?" என்று புன்னகையோடு வினவினாள்.

"மணி என்ன ஆகிறது என்று பார்த்தாயா? வீட்டுப் பெண்கள். பார்க்கிறவர்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்? கொஞ்சம் அடக்க ஒடுக்கமாக இருக்கக் கூடாதா?" என்றான் பொறுமை யாகவே.

தலை சரித்து அவனைப் பார்த்தாள் அவள். "ம்ம்ம்... அடக்க ஒடுக்கம். அடக்கம் பற்றி எப்போதோ பாடத்தில் படித்த நினைவு இருக்கிறது. ஆனால் இந்த அதென்ன, ஒடுக்கம்? அதுதான் புரியவில்லை. ஒரு வேளை உங்கள் ஃபாக்டரிக்கு அழைத்துப் போய், பக்கவாட்டில் இரண்டு தட்டுத் தட்டி, ஒடுங்க வைத்து விடுவீர்களோ?" என்று ரதி கேலிக் குரலில் கேட்டுச் சிரிக்க, உதயாவும், அன்னபூரணியும் சேர்ந்து நகைத்தனர்.

அப்போதைக்கு இணைந்து முறுவலித்தபோதும், அவ ரவர் வேலையாக எல்லோரும் உள்ளே செல்லுகையில், "சொன்ன பேச்சுக் கேட்கப் போவதே இல்லை என்று குறிப்பாய்ச் சொன்னாய் போல!" என்றான், பரமேசன் - ரதியிடம்.

"இல்லையே. காதில் பஞ்சு வைத்து அடைக்கும்வரை, அதற்கு வாய்ப்பே கிடையாது என்று எனக்குத் தெரியாதா?" என்றாள் அவள் விளையாட்டாகவே.

"நான் என்ன சொன்னேன் என்று உனக்குத் தெரியும்!" என்றான் அவன் குரல் இறுக.

குறும்பாகப் பார்த்து, "சாப்பாட்டு மேஜையில், கூலரில் குளிர் நீர் இருக்கிறது. போய்க் குடியுங்கள். கோபம் குறையும்!" என்று விட்டுப் போனாள் அவள்.

இரவு உணவின்போது சாப்பாடு பற்றிய பேச்சில், "அந்தப் பையன் தீபனுக்கு நம் பக்கச் சாப்பாட்டு ருசி மிகவும் பிடித்திருக்கிறதுபோல, ஒரேயடியாகப் புகழ்கிறான்!" என்றாள் அன்னபூரணி.

"உங்கள் வீட்டுப் பக்குவம் அப்படி, அத்தை!" என்றாள் ரதி, புன்னகைத்து.

"மருத்துவ மனையில் இருப்பவருடைய மனைவி, மகன்தான் வந்தாயிற்றே. தீபன் திரும்பிப் போகாமல் இன்னமும் ஏன் இங்கேயே இருக்கிறார்?" என்று பரமேசன் ரதியிடம் வினவினான்.

விழி விரித்து நோக்கிவிட்டு, "தீபனுக்குச் சென்னை மிகவும் பிடித்துப் போயிற்றாம். இதை விட்டுப் பிரிய, மனமே வரவில்லையாம்!" என்றாள் ரதி.

"சென்னையையா? இந்த வீட்டையா? எதை விட்டுப் பிரிய மனம் இல்லை?" என்று ஒரு மாதிரிக் குரலில் அவன் வினவ, "கேட்டுத்தான் சொல்ல வேண்டும். மற்றவர் மனம் பற்றி, எனக்கு என்ன தெரியும்?" என்று சிரித்தாள் ரதி.

"ஏ...ய் உதி, நீ ஏன் எழுந்து விட்டாய்? உட்கார்ந்து சாப்பிடு!" என்று அன்னபூரணி சொன்னதற்கு, "பசியில்லை!" என்று முணுமுணுத்துவிட்டுப் போய்விட்டாள் மகள்.

"எப்படியோ... இப்படித் தினமும் சுற்றாமல் இருக்கப் பாருங்கள்!" என்றான், பரமேசன். "ஊர் வாயைப் பற்றிப் பெரிதாக நினைக்கக் கூடாது என்றாலும், அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் இருப்பது மேல்!" என்று முடித்தான்.

அவ்வளவு சொன்னதற்கு, தன் பேச்சுக்குக் கொஞ்சமாவது மதிப்பு இருக்கும்... இருக்க வேண்டும் என்று பரமேசன் எதிர்பார்த்தான்.

ஆனால் மறு நாள் உதயாவை விட்டு விட்டுத் தனியாகச் சென்ற ரதி, இரவு வெகு நேரம் சென்ற பிறகும், வீடு திரும்பவில்லை.

சவிதாவின் வாய்க்கு அது நல்ல அவலாயிற்று.

15

அன்று பரமேசனின் வீட்டுக்குச் சவிதா சென்றபோது மாலையாகி இருந்தது.

முந்திய தினம் அவ்வளவு பேசியதில் பரமேசனைக் கொஞ்சம் கிளப்பி விட்டு விட்டோம் என்ற நிச்சயம்தான் அவளுக்கு.

எடுத்துச் சொன்னதற்காகத் தன் மீது அவனுக்கு எரிச்சல் என்பதையும் உணர்ந்திருந்ததால் அன்று பரமேசனைப் போய்ப் பார்க்க, அவள் சற்றுத் தயங்கினாள்.

ரதியைப் பற்றிய குற்றச்சாட்டுக்கு, இன்னமும் உறுதியான ஆதாரம் காட்டி, அவள் நல்லதற்கே சொன்னதாகப் பரமேசனை நம்ப வைக்க வேண்டியிருந்தது.

எனவே, தன் முந்திய நாள் பேச்சின் பிரதிபலிப்பாக, வீட்டில் ஏதாவது சிறு கொந்தளிப்பாவது ஏற்பட்டதா என்று அறிவதற்காக, வீட்டுக்குச் சென்றாள்.

அப்படி ஏதாவது ஏற்பட்டிருந்தால் குழம்பிய குட்டையில் மீன் பிடிக்கலாமே.

அவளைப் பார்த்ததும் வெறுமனே தலையசைத்து உட்காரச் சொல்லிவிட்டு, உதயா உள்ளே போய்விட்டாள். சவிதாவுடன் உட்கார்ந்து பேசப் பிடிக்கவில்லையாம்.

அடிக்கடி போட்டுக் கொடுக்கிறவளோடு பேசப் பிடிக்காதுதான்.

ஆனால், வருங்கால அண்ணியிடம் பணிந்துதானே ஆக வேண்டும்? கொஞ்ச நாள் முன்பு வரை அப்படி இருந்தவள்தானே, எப்படியெப்படிக் குத்தினாலும், பதில் பேசாமல் சகித்துக் கொண்டு, அதற்கு மேல் உபசாரம் வேறு செய்து கொண்டு...

இப்போது நேர் மாறாகத் திருப்பிக் கொண்டு போகிறாளே...

எல்லாம் இந்த ரதி வளர்த்துவிட்ட திமிர்.

அவள் போன பிறகு, மீண்டும் இந்தச் சவிதாவின் காலடியில்தானே விழுந்தாக வேண்டும். அப்போது வைத்து வாங்க வேண்டும். இருக்கட்டும்.

மகளின் இள ரத்தத்தின் திமிர், பெற்றவளுக்கு இல்லாததால், அன்னபூரணி சவிதாவிடம் வசமாக மாட்டிக் கொண்டாள்.

ஆப்பிள் சாறு, பலகாரங்கள் கொடுத்து உபசரித்ததோடு, அவள் மட்டுமே உட்கார்ந்து பேசவும் நேர, விரைவிலேயே அவளுக்குத் தலைவலி முணுமுணுவென்றது.

தலைவலியைச் சொன்னாலாவது மற்றவள் கிளம்பக் கூடும் என்று பார்த்தால் சவிதா அதற்கும் ஒரு விளக்கம் வைத்திருந்தாள். ரதி மாதிரி, எந்த வித ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடும் இல்லாத ஒரு பெண்ணை மாதக் கணக்கில் வீட்டில் வைத்து விருந்தோம்ப நேர்ந்தால், பூமா தேவிக்குக் கூடத் தலை வெடித்து விடுமாம்.

"நம் தலைவிதி, அத்தை. இந்தப் பொறுப்பை இங்கிருந்து நான் ஏற்றுச் செய்ய முடியாமல் மாமா இப்படிப் பண்ணி விட்டார். எங்கள் திருமணம் முடிகிற வரையிலாவது அவர் உயிரோடு இருந்திருக்கலாம். என்ன செய்வது? நாம் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான்!" என்று ஒரு பெருமூச்சு விட்டு விட்டு, ஆப்பிள் சாறை அண்ணாந்து கடைசிச் சொட்டு வரை அவள் குடித்து முடித்தபோது, அன்னபூரணிக்கு மெய்யாகவே, தலை வெடித்துவிடும் போல, வலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

ஆனால் அதை வெளியே சொன்னால் இதே ரீதியில் இன்னமும் ஏதாவது சொல்லுவாளோ என்ற பயத்தில், தைலம்கூடத் தடவிக் கொள்ளாமல் பல்லைக் கடித்துச் சகித்தாள் அன்னபூரணி.

ஆனால் எவ்வளவு நேரம் சகிப்பது?

மணி ஆறாகியும் சவிதா அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்து ரதியைப் பற்றி நோண்டி நோண்டிக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தாள்.

"ரதி எத்தனை மணிக்கு வெளியே போனாள்? யாருடன் போனாள்? அந்த தீபன் அவளுடைய காதலனா? அவர்கள் ஏன் இன்னும் திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை? ஒருவேளை, வெளிநாட்டில் போல, இருவரும் சேர்ந்து வாழ்கிறார்களா? அவளுடைய அப்பாவுக்கு ரதி இப்படித் தீபனோடு சுற்றுவது தெரியுமா? அவன் வந்து கூட்டிப் போனானா? அல்லது இவளே அவனது ஹோட்டல் அறைக்குப் போய்விடுவாளா? தீபன் தவிர, அவளுக்கு வேறு காதலர்கள் உண்டா?"

"என்னம்மா, இப்படி அசிங்க அசிங்கமாகக் கேட்கிறாய்?" என்றபோது அன்னபூரணிக்குக் கண்ணீரே வந்துவிட்டது. "ரதி நல்ல பெண். நீ சொல்லுகிற மாதிரி எல்லாம் எதுவும் கிடையாது!" என்றாள் வருத்தத்துடன்.

"உங்கள் அண்ணன் பெண் என்பதால், அவளுக்காக என்னிடம் வக்காலத்து வாங்கிப் பேச வேண்டியது அவசியம் இல்லை, அத்தை. நான் உங்கள் மருமகள். எனக்குத் தெரியாமல் போகுமா? எப்படியும் பரம் சொல்லாதிருப்பாரா? பரத்துக்குக் கூட, அவள் நடந்து கொள்ளும் விதம் பிடிக்கவே இல்லை. இவ்வளவு நாள் கட்டிக்காத்த குடும்பப் பெயர் கெட்டுவிடுமோ என்று பயப்படுகிறார். அவளிடம் பேசப் போகிறேன் என்றாரே, சும்மாவே, கோபக்காரர், ரொம்பவும் கத்தி விட்டாரா?" என்று சவிதா ஆழம் பார்த்தாள்.

முந்திய நாள் மகள் சாப்பிடாமல் எழுந்து சென்றது நினைவு வந்தது அந்தத் தாய்க்கு. தனக்குத் தெரியாமல் தங்கையிடம் கோபித்திருப்பானோ?

மூட்டிவிடத்தான் இவள் இருக்கிறாளே.

நெற்றிப் பொட்டை அழுத்தி விட்டுக் கொண்டபடி, ''கோபித்த மாதிரி எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை யம்மா. ஆனால் ஊர் வாய் பற்றி.. இதற்கு இரை போட வேண்டாம் என்று ரதியிடம் ஏதோ எச்சரித்தான்!'' என்றாள் அன்னபூரணி.

அதாவது ரதியை அவன் திட்டவில்லை. திட்டி விரட்டவும் இல்லை.

அதுவும் அவள் அவ்வளவு சொல்லியும்.

என்ன அநியாயம். வருங்கால மனைவியின் சொல்லுக்கு மதிப்பு மரியாதை ஒன்றும் கிடையாதா? முன்னெல்லாம் தம்பியை, தங்கையைத் தட்டி வைக்கவில்லை? இப்போது மட்டும் என்ன இப்படி?

இதுவும் இந்த ரதி வந்த பிறகுதான்.

பரமேசன் ஊர் வாய் என்றதுகூடத் தன்னைத்தானோ என்றிருந்தது அவளுக்கு.

அதுவும் அதே ரதியிடம்.

அவள் மட்டும் வந்து மாட்டினால்...

ரதி இன்னும் திரும்பி வரவில்லை என்பது நினைவு வந்தது.

மணி ஆறாகிறது. இன்னமும் கழுதை எங்கே ஊர் சுற்றுகிறது?

அன்னபூரணியிடம் கேட்டாள். ''இருட்டிய பிறகும் வீடு திரும்பக் காணோம்? தினமும் இப்படித்தானா? நீங்கள் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும், அத்தை. இல்லாவிட்டால் நான் இருந்து நல்ல புத்தி சொல்லிவிட்டுப் போகிறேன்!''

என்று சவிதா கூறிக்கொண்டு இருந்தபோது கார் சத்தம் கேட்டது.

ஆனால் வந்தது பரமேசன்.

அவனைக் கண்டதும், ''என்ன இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்து விட்டீர்கள்? 'ஈசன் மெட்டல்'சுக்குப் போகவில்லையா? ஏன்?'' என்று கேள்விக் கணை தொடுத்தாள் அவள்.

''போக வேண்டிய அவசியம் இல்லை. போகவில்லை!'' என்று சுருக்கமாகப் பதிலிறுத்திவிட்டு, ''ஆனால் இந்த நேரத்தில் நீ இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?'' என்று அவன் பதில் கேள்வி கேட்டான்.

''நான் அப்போதே கிளம்பியிருப்பேன். விளக்கு வைக்கிற நேரத்தில் பெண்கள் வீட்டில் இருக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியாதா? நடக்க வேண்டியபடி நடந்திருந்தால் இங்கேதான் விளக்கேற்றிக் கொண்டு இருந்திருப்பேன். ஆனால் நம் எல்லோரின் கெட்ட நேரம் காரணமாக இப்போது அதற்கு வழியில்லை. அதனால் நானும் அப்பா வீட்டுக்கு அப்போதே கிளம்புவதாகத்தான் இருந்தேன். ஆனால் அந்தப் பெண் ரதியால், அத்தைக்கு ஒரே தலைவலி. அதனால் அவர்களுக்கு ஆறுதலாக இங்கேயே உட்கார்ந்திருக்கிறேன்!'' என்று அவள் கூறவும் தலையில் வலி விண்ணென்று தெறிக்க, அன்னபூரணி முனகினாள்.

''பாருங்கள்!'' என்று நாட்டிய பாவனையில் அவன் தாயின் புறம் கையை மட்டும் நீட்டிக் காட்டினாள் சவிதா.

''ரதி என்னதான் செய்து தொலைத்தாள்?'' என்று எரிச்சலுடன் கேட்டான் அவன்.

''ஒன்றுமே செய்யவில்லை. வீட்டிற்கு வந்தால்தானே எதுவும் செய்வதற்கு? அவள் இன்னமும் வீடு திரும்ப வில்லை. அதுதான் அத்தையின் கவலை. அந்தத் தீபனோடு ஹோட்டலிலேயே தங்கி விடுவாளோ... எதுவும் தப்புத் தண்டா ஆகிவிடுமோ என்று கவலை!'' என்று சவிதா அளந்தாள்.

''ஒரு தப்பும் நடக்காது!'' என்றாள், அண்ணனின் கார் சத்தத்தைக் கேட்டு அங்கே வந்து நின்ற உதயா.

''அண்ணா! இவ்வளவு நேரம் ரதி ஃபோன் செய்து இருக்கும் இடம் பற்றிச் சொல்லாமல் இருக்கவே மாட்டாள். தீபனுடைய பெரியப்பாவின் அறுவைச்சிகிச்சையின்போது கூட அம்மா கவலைப் படுவார்களே என்று இரண்டு மூன்று மணிக்கு ஒரு தரம் ஃபோன் செய்துகொண்டுதான் இருந்தாள். இன்றைக்குக் காலையில் பத்தரை சுமாருக்குப் போனவளிடம் இருந்து தகவலே இல்லை. அண்ணா! எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது!'' என்றாள் உதயா.

''அங்கே இருக்கிற உற்சாக மயக்கத்தில் ஃபோன் பண்ண மறந்திருக்கும்!'' என்றாள் சவிதா.

''என்ன உற்சாகம்? ரதி போனது மருத்துவமனைக்கு. அங்கிளைப் பார்க்க. விஷயம் தெரியாமல் யாரும் எதையாவது உளற வேண்டாம்!'' என்றாள் உதயா ஆத்திரத்தோடு.

''நீதான் உளறுகிறாய். ஃபோன் பண்ண நினைத்தால், முடியாமலா போகும்? அவளது செல்...''

''ரதியின் செல், மருத்துவமனையில் தீபனுடைய அண்ண னிடம் இருக்கிறது.''

''அந்த செல் மட்டும்தானா பேசுவதற்கு? அது போக, ஊரில் எத்தனை பி.சி.ஓ.க்கள். வேண்டியது ஃபோன் பண்ணுகிற எண்ணம் மட்டும்தான். அதுதான் ரதிக்கு அடியோடு இல்லாமல் போயிற்று என்கிறேன். அவளுக்குத்தான் இல்லை என்றாலும், கூட இருக்கிற தீபனுக்காவது அது தோன்றியிருக்க வேண்டாம்? அங்கே அஸ்ஸாமில் என்ன ஆட்டம் ஆடியிருந்தாலும் இங்கே அடுத்தவர் வீட்டில் இருக்கிற பெண் என்பதே இல்லையே. அந்த ஆட்டத்தைத் தடுக்கத்தான் அவள் அப்பா, ரதியை இங்கே கொண்டு விட்டாரோ என்னவோ?'' என்றாள் சவிதா விடாமல்.

''அப்படிக் கிடையாது!'' என்றுவிட்டு, மேலே ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல், பெருமூச்சு விட்டபடி, முகம் சிவக்க நின்றாள் உதயா.

அன்னபூரணி தலைவலியின் தாக்குதல் அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.

ஒரு பார்வையின் பின், ''அனாவசியக் கற்பனைகள் எதற்கு? விரைவிலே, ரதி வந்து விடுவாள். சவிதா! நீ நேரத் துக்கு வீடு போய்ச்சேர். டிரைவரைக் கார் எடுக்கச் சொல்லு கிறேன், கிளம்பு!'' என்று வீட்டில் காரியக்காரனாகவும், அவசரத்துக்குக் காரோட்டியாகவும் பணிபுரியும் பெருமாளை அழைத்தான்.

எப்படியும் ரதி வந்து விடுவாள் என்பதுதான் சவிதாவுக்கும். அவள் வந்து, தாமதத்தின் காரணமாக ஏதாவது கதை கட்டும்போது, அதை உடைப்பதற்குத் தான் அங்கேயே இருப்பது நல்லது என்று எண்ணினாள். எனவே, ''அத்தைக்குப் பயங்கரத் தலைவலி. இந்த நிலையில் அவர்களை விட்டுவிட்டு,

எப்படிப் போவேன்?'' என்று சோகமாக அன்னபூரணியின் அருகில் போய் நின்றாள்.

ஆனால், ''அம்மாவை உதயா பார்த்துக் கொள்ளுவான். நீ கிளம்பு!'' என்று சற்று அழுத்தமாகக் கூறிவிட்டு, அவனது அழைப்புக்குப் பணிந்து வந்து நின்ற பெரு மாளிடம், சவிதாவை அவள் வீட்டில் விட்டு வருமாறு பணித்தான்.

இதற்கு மேல் நிற்பதற்குச் சவிதாவுக்குத் தயக்கமாக இருந்தது. அதுவும் சவிதா இருக்கட்டும் என்று அந்தக் கிழவி கூட, ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் அழுக்குப் பிள்ளையார் மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கும்போது போகாதிருக்க என்ன காரணம் காட்டுவது?

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, உணவு பற்றிய எண்ணமே யாருக்கும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பட்டினி கிடக்க அவளால் முடியாது.

இப்போது போனாலும் உதயா முன் உங்கள் சொல்லை மீறிக் காட்டக் கூடாதே என்று போனேன்... அல்லது, அத்தையை விட்டு அசைந்திருப்பேனா என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

அவள் கிளம்பிச் சென்ற பிறகு, ''அம்மா, ரதி முட்டாள் அல்ல. காரை அருமையாக ஓட்டுகிறாள். அவளுக்கு ஒன்றும் இராது. பத்திரமாக வீடு வந்து சேருவாள். அனாவசியமாகக் கவலைப்பட்டு, உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். நான் முகம் கழுவிவிட்டு வருகிறேன்!'' என்று விட்டு, அவனது அறைக்குள் சென்று ரதியின் செல்லுடன் தொடர்புகொள்ள முயன்றான்.

அந்த செல்லை வைத்திருக்கும் தீபனுடைய அண்ணனிடம் அவளைப் பற்றிய விவரமேனும் பெறக் கூடுமோ என்ற எண்ணம்.

ஆனால் 'பிஸி. சற்றுப் பொறுத்துத் தொடர்பு கொள்ளவும்' என்று தகவல் வரவும், சொல்லி வந்தபடி முகம் கழுவிவிட்டு மீண்டும் தாயிடம் சென்றான்.

அதற்குள், உதயாவும் அதையே முயன்று பார்த்துவிட்டு, அதே பதிலைப் பெற்று முகம் வாடி நின்றாள்.

மகனைப் பார்த்ததும், ''என்னப்பா, ஏதாவது டிஃபன் மாதிரி சாப்பிடுகிறாயா?'' என்று வினவினாள் அன்னை.

''வேண்டாம்மா. உதி! கொஞ்சம் காஃபி மட்டும் குடித்து விட்டு வருவோமா? உங்களுக்கும் கொண்டு வரவாம்மா?'' என்று இலகுவாகக் கேட்டவாறு, தங்கையை அழைத்துக் கொண்டு சாப்பாட்டு அறைக்குச் சென்றான்.

தாயின் காது கேளாத தூரம் போனதும், ''ரதிக்கு வேறு சினேகிதங்கள் உண்டாம்மா? தெரிந்தால் சொல்லு. அவர்களுக்கும் ஃபோன் செய்து கேட்டுப் பார்க்கலாம். அம்மா முன்னிலையில் எதுவும் வேண்டாம். இல்லை, இல்லை என்று வர வரக் கலங்கிப் போகிறார்கள். இன்னொரு பெண் மாதிரி அதிகப் பாசம் வைத்து விட்டார்கள்... ஏய்! நீ ஏன் அழுகிறாய்? அம்மாவுக்கு மேல் இருக்கிறாயே. ரதிக்கு ஒன்றும் ஆகாது. கவலைப்படாதே!'' என்று தங்கையைத் தேற்றினான்.

அவள் அமைதி அடையவும், ''என்ன பெண் இவள்? எத்தனை பேரைக் கலக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதே

இல்லாமல்... மணி ஏழு ஆகிறது. இவ்வளவு நேரம் காணோம் என்றால் கவலையாக இராதா? ஒரு வினாடி இதை யோசிக்க வேண்டாம்? பொறுப்புணர்ச்சியே இல்லையே. ரதியிடம் இதை நான் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. வரட்டும், நன்றாக டோஸ் விட வேண்டும்!'' என்று ஆத்திரப்பட்டான் பரமேசன்.

தைலத்தைப் பூசிக் கொண்டாளே தவிர, அன்னபூரணியும் ரதிக்காகக் காத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்துதான் இருந்தாள்.

ஷிஃப்ட் முடிந்து, எட்டு மணிக்கு வீடு வந்த லோகேசனும் கவலைப்படுவதில் சேர்ந்து கொண்டான்.

மருத்துவ மனைக்குப் போய்ப் பார்க்கலாமா என்று யோசித்துவிட்டு, அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டார்கள். பெரிய அறுவைச் சிகிச்சை முடிந்து, அன்றுதான் நாலாவது நாள். அவர்களும் கலங்கி விடக் கூடாதே. அவர்களும் ரதியிடம் அவ்வளவு பாசம் காட்டுகிறவர்கள் தான்.

என்ன செய்வது, எங்கே தேடுவது என்று புரியாமல், வீட்டில் எல்லோரும் பெரும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது அவர்களது கவலைக்குக் கொஞ்சமும் குறையாத கவலை கப்பிய முகத்துடன் தீபனும் ரதியும் வந்து சேர்ந்தனர்.

ஓடிப்போய், ''ரதி! உங்கள் இருவருக்கும் ஒன்றும் இல்லையே?'' என்று இருவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி தவிப்புடன் வினவினாள் உதயா.

உதயா பேசிய மொழியறியாதவள் போலச் சற்று நேரம் திகைப்புடன் ரதி அவளை நோக்கினாள். பிறகே விஷயம் புரிபட, ''ஓ... எங்களுக்கு ஏதோ ஆபத்து என்று எண்ணிப் பயந்து விட்டாயா...'' என்றவள், சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு, ''காட்...'' என்று தலையில் பலமாகத் தட்டிக் கொண்டாள்.

''சரியான மட்டித்தனம். ஒரு ஃபோன் செய்து நேரமாகக் கூடும் என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும். கவலையும் தவிப்புமாக அங்குமிங்கும் அலைந்ததில் இது மனதில் தோன்றவே இல்லை. சாரிம்மா. ஐயோ, என்னால், அத்தைக்கு வேறு தலைவலி வந்துவிட்டது போலிருக்கிறதே!'' என்று ஓடிப்போய் அன்னபூரணியின் அருகில் அமர்ந்து மென்மையாய், அவள் தலையை வருடி விட்டாள். ''ரொம்ப கவலைப்பட்டு விட்டீர்களா? சாரி, அத்தை!'' என்று வருத்தமும் தெரிவித்தாள்.

''நீ நல்லபடியாக வந்து சேர்ந்ததே அம்மாவின் கவலையைப் போக்கியிருக்கும். ஆனால் நீ கவலையும் தவிப்புமாக அலைந்ததாகச் சொன்னாயே, என்ன விஷயம்? என்ன கவலை?'' என்று பரமேசன் விசாரித்தான்.

தீபனிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த உதயா திரும்பி, ''தீபன் பெரியப்பாவுக்குக் கட்டாயமாய் ஏதோ மருந்து வேண்டுமாம் அண்ணா! எங்கு தேடியும் கிடைக்கவே இல்லையாம்!'' என்று பதிலுரைத்தாள்.

"என்ன விஷயம்?" என்று பரமேசன் ரதியைப் பார்க்க, அவள் அதற்குள் தைல பாட்டிலை எடுத்து அன்னபூரணியின் நெற்றிப் பொட்டுகள், முன் நெற்றி என்று சிறு சுழல் களாக மென்மையாகத் தேய்த்து விட்டுக் கொண்டிருந் தாள். கண் மூடி, அதை அனுபவித்த அன்னபூரணி முகத் தில் இருந்த வேதனையின் இறுக்கமும் குறைந்து கொண் டிருந்தது.

பரமேசன் திரும்பிக் கேட்கவும், "அறுவைச் சிகிச்சைக்குப் பிறகு, அங்கிளின் உடல் நிலையில் எதிர்பாராத ஒரு பிரச்சினை. அதைச் சீர்ப்படுத்துவதற்கு, வேறு சில மருந்துகள் எழுதித் தந்திருக்கிறார்கள். மருத்துவமனையில் இப்போது கையிருப் பில் இல்லையாம். வெளியே வாங்கி வரச் சொன்னார்கள். எங்கெங்கே இது கிடைக்கக் கூடும் என்று சொன்னார்களோ, அத்தனை இடங்களிலும் கேட்டுப் பார்த்து விட்டோம். சற்றுப் பெரியதாகத் தோன்றிய மற்ற மருந்துக் கடைகளிலும் தேடினோம். ஆனால் முக்கியமான ஒரு மருந்து மட்டும் எங்கும் கிடைக்கவில்லை. நாளைக்குக் கட்டாயம் வேண்டு மாம். அது இல்லாமல் ஒன்றும் பயனே இராதாம்!" என்று கவலை கப்பிய குரலில் ரதி விவரித்தாள்.

"நாளைக்கு எப்போது வேண்டுமாம்?"

"காலையில்...!" என்றவள் சட்டென விழி விரிய, "அத்தான், உங்களுக்கு யாராவது... அந்த மருந்து கிடைக்கக்கூடிய இடம் ஏதாவது தெரியுமா?" என்று ஆவலுடன் கேட்டாள்.

சட்டெனப் பார்வையை அகற்றிக்கொண்டு, "ஒரு பெரிய ஸ்டாக்கிஸ்ட் தெரியும். மருந்துச் சீட்டைக் கொடுத்தாயானால் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்!" என்றான் அவன்.

"என்னிடம் இருக்கிறது. என்னிடம் இருக்கிறது. விலாசம் கொடுங்கள். நான் போய்ப் பார்க்கிறேன்!" என்று பரபரத்தான் தீபன்.

"இல்லை. நான்தான் நேரில் போக வேண்டும். நீங்களும்... வேண்டாம். நாள் முழுதும் அலைந்ததாகச் சொன்னீர்களே, ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டு இங்கேயே ஓய்வு எடுங்கள். ஒரு வேளை அவரிடம் மருந்து இல்லாவிட்டால்கூடக் காலை விமானத்தில் மருந்தைக் கொண்டு வருவதற்கான ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வருகிறேன்," என்று சொல்லி மருந்துச் சீட்டுடன் சென்றான் அவன்.

புதிதாக வந்திருந்த பார்சலை உடைத்து, தேவைப்பட்ட மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு, அவன் வீடு திரும்பியபோது, மணி பதினொன்றுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது.

ஆனால் மருந்து கிடைக்கும் என்பதை முதலிலேயே அவன் ∴போனில் தெரிவித்து விட்டதால் வீட்டில் எல்லோரும் கவலை அகன்று நிம்மதியோடு இருந்தனர்.

"இதைத்தான் நாங்களும் செய்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அண்ணா நகருக்குப் போ... மயிலாப்பூர் பார்... எக்மோருக்குப் போ... ஆழ்வார் திருநகரில் தேடு என்று ஓரோர் இடமாக ஓடி அங்கேயும் இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க அலைந்து கடைசியாக இல்லை என்ற பதிலோடு திரும்பி இன்னோர் இடத்தை நாடிச் செல்லும்போது வேறு எதுவும் நினைவே வரவில்லை. ஆனால் ரொம்ப சாரி, அத்தை. எப்படியும் உங்களைப் பற்றி நான் யோசித்திருக்க வேண்டும்!" என்றாள் ரதி.

"இல்லை ரதிம்மா. உன்னைப் பொறுத்த வரையில் நியாயமான காரணம் ஏதாவது இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால்..."

''மென்று முழுங்காமல் சும்மா சொல்லுங்கள், அம்மா. சவிதா மாலை ஏழு மணிக்குப் பிறகுதான் போகிறாள். அவ்வளவு நேரம் அவள் பேச்சைக் கேட்டுச் சகித்து, அதில் தான் தலைவலி. இப்போதே இப்படி. வீட்டுக்குள்ளேயே வந்து விட்டால், அம்மா நிரந்தர நோயாளிதான்!'' என்று உதயா படபடப்பதை ''ஷ்'' என்று அடக்கினான் லோகேசன்.

''நீ கத்துவதைப் பார்த்து, மிஸ்டர் தீபன் பயந்துவிடப் போகிறார்!'' என்று ஜாடையாக எச்சரித்துவிட்டு, ''அம்மா, எனக்குப் பசிக்கிறதே. இவ்வளவு நேரம் ஏதேதோ கவலையில் பசி மந்தித்து இருந்தது. இப்போதுதான் எல்லாக் கவலையும் தீர்ந்து விட்டதே. இனிச் சாப்பாட்டைப் பார்க்கலாமா? வாருங்கள், தீபன், சாப்பிடலாம். பகல் முழுதும் நீங்கள் பட்டினிதான் என்று நினைக்கிறேன்,'' என்றான், தொடர்ந்து.

''பரமேசன் சாரும் வந்து விடட்டுமே...'' என்று தயங்கியவனை வற்புறுத்திச் சாப்பிட வைத்தனர்.

பேசிக் கொண்டு இருந்தபோது, அஸ்ஸாமில் தங்கள் குடும்பங்கள் நெருங்கிப் பழகி வாழும் விதம் பற்றித் தீபன் கூறினான். ''அதிலும் ரதி எங்கள் பெரியவர்கள் எல்லோருக்கும் செல்லம். அவள் இங்கே வந்து விட்டது எங்களுக்கு ரொம்ப வருத்தம்தான். இங்கே உங்கள் சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் எப்படியோ என்று ஒரு பயம் இருந்தது. ஆனால் இப்போது அந்தப் பயம் போய்விட்டது.''

உரியவாறு லோகன் பதில் சொல்ல, மருந்துக்காகக் காத்திருந்த நேரம் இதமாகக் கழிந்தது.

மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு பல தரம் நன்றி தெரிவித்து விட்டுத் தீபன், ரதியின் காரை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினான்.

ரதி நன்றி தெரிவிக்க முயன்றபோது, ''அள்ளிக் கொடுக்கிறதே என்று வாய் கைக்கு நன்றி தெரிவிக்கக் கூடாது என்று நீதானே சொன்னாய்? அத்தோடு யாருக்கு உதவி போய்ச் சேருகிறதோ அவர் ஏற்கெனவே நன்றி தெரிவித்துவிட்டார். அதற்கு மேல் நீ எதுவும் சொல்லத் தேவையில்லை!'' என்று ஒரு மாதிரிக் குரலில் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான் அவன்.

மறுநாள் சவிதாவைத் தவிர்க்கப் பரமேசன் எவ்வளவோ முயன்றபோதும் அட்டையாய் வந்து ஒட்டிக் கொண்டு ரதியைப் பற்றிக் கேட்டாள் அவள். ''அப்படி எங்கே போய்ச் சுற்றினார்களாம்?''

''மருந்துக் கடைகளில்!'' என்றான் அவன்.

அவளது நம்பாத பாவனையைக் கண்டதும், ''தயவு பண்ணி, அவசரப்பட்டு ஏதேனும் சொல்ல வேண்டாம், சவிதா. மருந்துச் சீட்டைக் கொண்டு போய்க் கடைசியாக அந்த மருந்தை வாங்கிக் கொடுத்தவன் நான்!'' என்று பரமேசன் ஒரு மாதிரிக் குரலில் கூறவும், சவிதா சுதாரித்தாள்.

''என் பயம் வேறு, பரம்!'' என்றாள் பெரும் அபாயத்தை அறிவிக்கும் குரலில். ''ரதியும் உதயாவும் கிட்டத்தட்ட சம வயதுப் பெண்கள். எந்த விதக் கட்டுப்பாட்டுக்கும் அடங்காமல் ரதி சுதந்திரமாக இன்னோர் ஆண் மகனோடு சுற்றுவதைப் பார்த்து நாமும் இப்படிப் போனால் என்ன என்று உதயாவுக்குத் தோன்றுமே என்பதுதான். சொன்னால் அத்தை

பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்பீர்கள். ரதி சொல்லிச் சொல்லி அத்தையே இந்த தீபனை வீட்டு ஆள் மாதிரிதான் நடத்துகிறார்கள். அதைப் பார்த்து... பரம், உங்கள் தங்கை என் தங்கை மாதிரி. உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன் பரம். தீபனிடம் உதயா பேசிப் பழகாமல் மட்டும் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். ரதியையும், தீபனையும் ஜோடி சேர்த்து, அங்குள்ள நண்பர்கள் அத்தனை பேரும் பேசுகிறார்கள். நெருப்பு இல்லாமல் புகையுமா? இடையில் உதயா வின் உள்ளம் உடைந்து விடக் கூடாது. அதனால்தான் இவ்வளவு சொல்லுகிறேன். தப்பாக எண்ணாதீர்கள்!" என்றாள் கெஞ்சலாக.

அவளுக்குப் பதிலேதும் சொல்லாவிட்டாலும், முன்தினம், உதயா தீபனிடம் விவரம் கேட்டுச் சொன்னது அவனுக்கு நினைவு வந்தது. பிறகும், அவனுக்குத் தேவையானதை எல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்த மாதிரிகூட ஞாபகம்.

கவனிக்க வேண்டும் என்று எண்ணினான் அவன்.

அதற்கான வாய்ப்பும் உடனே கிட்டியது.

'ஈசன் மெட்டல்'சைப் பெரும்பாலும் இப்போது லோகேசனே கவனித்துக் கொண்டதால், மாலையில் சற்றுச் சீக்கிர மாகப் பரமேசன் வீடு திரும்புவது வழக்கமாகிக் கொண் டிருந்தது.

அன்று அப்படிச் சென்றபோது ஹாலில் ரதி மட்டும் கையைக் கட்டிக் கொண்டு தனியே அமர்ந்திருந்தாள்.

"என்ன... கூடத் தீபன் வரவில்லையா?" என்றான் சற்றுக் கிண்டலான குரலில்.

"வந்திருக்கிறானே!" என்று அவள் கள்ளமற்று, கண்கள் அகலக் கேள்வியாய்ப் பார்த்ததும், "ஒன்றுமில்லை. அவ னுடைய பெரியப்பாவுக்குப் பரவாயில்லையா என்று கேட்க நினைத்தேன். அவ்வளவுதான்!" என்றான் அவன் சமாதானமாக.

சட்டென ரதியின் கன்னங்கள் குழிந்தன. "தாராளமாகக் கேட்கலாம். ஆனால் இப்போது போய்க் கேட்பதை விடுத்து, சற்றுத் தாமதமாகப் பேசுவது இங்கிதமாக இருக்கும்!" என்று சிரிப்போடு கூறினாள்.

"இங்கிதமா? என்ன உள... என்ன பேச்சு இது?"

"ம்ம்ம்..." என்று அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் ரதி.

பிறகு, "பரமேஷ்! சட்டென்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு, அடிதடி என்று போகிற ரகம் இல்லையே, நீங்கள்? சற்றுப் பரந்த மனமும் உண்டுதானே?" என்று கேட்டுக்கொண்டு அவனை ஜன்னல் அருகே அழைத்துச் சென்றாள்.

அவள் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தில் தீபனும், உதயாவும் அருகருகே அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஏதோ சொல்லிவிட்டு, உதயாவின் நெற்றிக் கூந்தலை மென்மையாக ஒதுக்கி விட்டுக் கொண்டிருந்தான் தீபன்.

ஒரே பார்வையில் விஷயம் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

கைவிரல்கள் முஷ்டியாய் இறுகிய போதும், பரமேசன் எதுவும் பேசாமல் ரதியைப் பார்த்தான்.

"தீபன் நல்ல பையன். கெட்ட பழக்கம் எதுவும் கிடையாது. வளத்துக்கும் குறைச்சல் இல்லை. டியில் வந்த பணத்தைக் கொண்டு அங்கங்கே பெரிய சூப்பர் மார்க்கெட்டுகள் வைத்து,

லாபகரமாக நடத்துகிறார்கள். ஆனால், அங்குள்ளவன். அதில் அத்தைக்கு ஆட்சேபம் இல்லையாம். நானே பாதி வேறுதானே. ஆனால் நீங்கள் என்ன சொல்லுவீர்களோ என்றுதான் யோசிக்கிறார்கள். என்ன சொல்லுகிறீர்கள், அத்தான்?''

அவளை நேரே பார்த்து, ''எல்லோரும் வேறு விதமாகக் கேலி பேசினார்களே?'' என்று வினவினான் அவன்.

''அதெல்லாம் சும்மாயா. சேர்ந்து வளரும்போது பொருத்தமான வயதில் இருப்பவர்களை ஜோடி சேர்த்துக் கேலி பண்ணுவது எங்கும் வழக்கம்தானே! ஒரு வேளை மனதில் ஏதாவது சலனம் இருக்குமோ என்று அப்பாவும் அங்கிளும் எங்களிடமே நேரிலும் கேட்டார்கள். உடன் பிறந்தவர்கள் மாதிரிச் சேர்ந்து வளர்த்துவிட்டு, இந்தப் பேச்சே கூடாது என்று நாங்கள் இருவருமே சொல்லிவிட்டோம். அப்புறம்தான், அப்பா என்னை இங்கே விட்டுவிட்டு வெளிநாடு சென்றார்!'' என்றாள் ரதி. உடனேயே, ''என்ன அத்தான், உதயா - தீபன் விஷயம் உங்களுக்கும் சம்மதம்தானே?'' என்று ஆவலாகக் கேட்டாள்.

ஒரு விநாடி தயங்கிவிட்டு, ''வேறு வழி? மறுத்துப் பேசினால் பரந்த மனம் இல்லை என்று முத்திரை குத்தி விடுவாயே!'' என்று இலகுவாகப் பேசுவது போலத் தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்துவிட்டுத் தாயைத் தேடிப் போனான் பரமேசன்.

யோசனையோடு அவன் முதுகைப் பார்த்தபடி நின்றாள் ரதி.

இந்த விஷயம் தெரியவந்தபோது சவிதா அப்படியே ஆடிப் போய்விட்டாள்.

எவனோ ஒருவனை மணந்து கொண்டு உதயா எங்கோ கண்காணாத தூரத்துக்குப் போய்விடுவது பற்றி, அவளுக்கு ஒன்றும் இல்லை. அவன் வசதி உள்ளவனாக இருக்கிறானே என்பது மட்டுமே வருத்தமாக இருந்தது. மற்றப்படி போய்த் தொலைகிறது என்று விட்டுவிட அவள் தயார்தான்.

ஆனால் இது ரதியால் வந்த சம்பந்தம்.

இந்த ஒன்றே, சவிதா இந்தத் திருமணத்தை ஆட்சேபிக்கப் போதுமானதாகாதா?

திருமணத்தைத் தடுத்தே தீரவேண்டும் என்ற வேகத்தில், ''வேண்டாம், பரம். இதற்கு நீங்கள் சம்மதிக்காதீர்கள். உங்கள் மாமா வேற்று மொழிப் பெண்ணை மணந்ததால் வந்த வினையே போதும்...'' என்று சொல்லிக் கொண்டு போனவளைக் குறுக்கிட்டு, ''மாமாவின் திருமணத்தால் என்ன துன்பம் வந்து விட்டது என்கிறாய்?'' என்று நிதானமாகக் கேட்டான் பரமேசன்.

என்ன முட்டாள் தனமாகக் கேட்கிறாய் என்பது போலப் பார்த்து, லேசான முறுவலுடன், ''ரதி'' என்றாள் அவள். ''நமக்கெல்லாம் வழி வழியாக வந்த பண்பாடு, ரத்தத்திலேயே ஊறி, ஒழுங்காக நடக்க வைக்கிறது. அவளைப் பாருங்கள். இரண்டு இனங்களின் கலப்பு என்கிறபோது எந்தவிதப் பண்பாடும் இல்லையே. சும்மா மனம் போனபடியல்லவா சுற்றுகிறாள். அவளால் எல்லோருக்கும் தொல்லைதான். அன்றைக்கு அத்தைக்குத் தலைவலி...''

''போதும்...'' என்றான் பரமேசன்.

உறுமலாக வந்த வார்த்தையில் சவிதா திகைத்து விழிக்க, அவன் தொடர்ந்து பேசினான். ''ரதியைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை

குறை சொல்ல, யாருக்கும் தகுதியில்லை. தெரிந்து கொள். அவள் வந்த பிறகுதான் எங்கள் வீட்டில் சிரிப்புச் சத்தம் கேட்கிறது. பொறுப்புணர்ந்து, லோகன் ஒழுங்காக வேலை பார்க்கிறான். உதயாவுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்வு அமைய அவளே காரணம். மனதாலும், உடலாலும் அம்மாவும் எவ்வளவோ தேறியிருக்கிறார்கள். வீடு, மறுபடியும் வீடாக மாறியிருப்பதே, அவளால்தான். உனக்குக் கொஞ்சமேனும் மூளையிருந்தால் அவளைப் பார்த்து, நீ படித்திருப்பாய். அதை விட்டு அவளைப் போய்... சே...!" என்றவன், அதற்கு மேல் அங்கே நில்லாமல் எழுந்து சென்று விட்டான்.

ஏதேதோ எண்ணங்கள் ஓடச் சவிதா வெகு நேரம் அசையவே இல்லை.

அதன் பிறகு அவள் எழுந்து சென்ற இடம் அவள் வீடு அல்ல.

17

இப்போதெல்லாம், ஒரு நாள்கூட சவிதாவால் நிம்மதியாக இருக்க முடிவதே இல்லை. பரமேசனின் வீட்டில் ரதி என்னென்ன குளறுபடிகள் செய்து வைத்திருக்கிறாளோ என்று அதே எண்ணம், அதே கவலை.

அவள் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுப் பரமேசனுக்கும், அந்த வீட்டின் மற்ற அங்கத்தினருக்கும் இடையே ஒரு பிளவை உண்டாக்கி வைத்திருந்தாள்.

இந்த ரதி வந்து அதை அப்படியே தகர்த்து எறிந்துவிட்டாள். இப்போது, வீட்டில் எல்லோரும் தங்கு தடையின்றிப் பேசுகிறார்கள். பேசிச் சிரிக்கிறார்கள்.

ஆனால் அவளிடமோ பரமேசன்கூட, நின்று பேசக் காணோம். இத்தனைக்கும் முன்பு அவள் சொல்வதை யெல்லாம் வருத்தத்துடன் கேட்டுப் பெருமாள் மாடு மாதிரித் தலையாட்டிக் கொண்டிருந்தவன்.

எல்லாம் ரதியின் குறும்புத்தனம் என்பதில் அவளுக்குக் கொஞ்சமும் சந்தேகமே கிடையாது.

ஆனாலும், தனக்கும் பரமேசனுக்கும் நடக்க இருக்கும் திருமணத்தைப் பற்றி, எந்த விதச் சந்தேகமும் சவிதாவுக்கு இன்று வரை வந்தது கிடையாது.

அவனுடைய தம்பி, தங்கையைப் பற்றிய தன் திட்டத்தை அடியோடு கெடுத்து விட்டாளே என்கிற ஆத்திரம்தான். என்றோ இவள் போன பிறகு, மீண்டும் அடியிலிருந்து தொடங்கிச் செய்ய வேண்டுமே என்கிற எரிச்சல்தான்.

ஆனால், பரமேசன் ரதியைத் தாங்கிப் பேசிய விதம், அஸ்திவாரத்தையே ஆட்டி வைத்துவிட்டது.

பரமேசனுக்கும், அவளுக்கும் திருமணம் நிச்சயம்தான் ஆகியிருந்தது. திருமணம் இன்னமும் நடக்கவில்லை.

அது நடக்காமல் போய்விட்டால்? போய்விடக்கூடும் என்ற பயம் வந்தது. தாலி கட்டும் தருணத்தில்கூட எத்தனை கல்யாணங்கள் நின்று போகின்றன. இங்கே நடந்தது, வெறும் நிச்சயம்தானே. நிறுத்தி விட்டால்?

எவ்வளவு பணம், எத்தனை நகைகள்!

நிச்சயத்தன்று போட்ட மோதிரம், என்ன விலை! பத்துப் பவுன் சங்கிலி வேறு. அன்னபூரணி தன் கையால் போட்டாளே!

இதெல்லாம் அச்சாரம் மட்டுமே.

மீதியும் கைக்கு வருமுன்னரே, மகராஜன் செத்துத் தொலைத்து... சே!

இப்போது இப்படி நடுங்க வேண்டியதாகி விட்டதே.

பெருமுயற்சி செய்து மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்று சவிதா யோசித்தாள்.

எது, என்ன ஆனாலும், இந்தப் பணம், நகை வசதிகளை அவள் கைநழுவ விடுவதாக இல்லை.

அவைகளைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காக என்ன செய்யவும் அவள் தயார்.

பெண்ணுக்குப் பெண்ணாய், ரதியை வெல்லுவது கடினம். எல்லா வகையிலும் அவள் கெட்டிக்காரியாக இருந்தாள்.

புத்திசாலியாகவும் துணிச்சல்காரியாகவும்கூட.

மற்றப்படி, திருமணம் நிச்சயமான ஒருவனைக் கைக்குள் போட்டுக் கொள்ள முடியுமா?

அவளை இங்கிருந்து அகற்றுவதற்கு, இன்னோர் ஆளின் துணை வேண்டும்.

அந்த இன்னோர் ஆள், அவள் சொல்படி கேட்பவனாகவும் இருக்க வேண்டும்.

நன்கு ஆலோசித்து விட்டுச் சவிதா நந்தகுமாரைத் தேடிப் போனாள்.

வீட்டில், அவளுக்கு எத்தனையோ வேலைகள் இருந்தன. முக்கியமாக அவளுடைய தந்தைக்கு இரவு உணவு தயார் பண்ண வேண்டியிருந்தது. சாப்பாடு இல்லாவிட்டால், அல்சர் நோயாளியான அவர் வலியில் மிகவும் கஷ்டப்படுவார். ஆனால் சவிதாவுக்கு அதை நினைத்துப் பார்க்கக் கூடப் பிடிக்கவில்லை.

ஒரு நாள் பட்டினியில், ஒன்றும் ஆகிவிட மாட்டார் என்று எண்ணியவளாய், நந்தகுமாரிடம் சென்றாள்.

வியப்பும் ஆவலுமாக அவளை வரவேற்ற நந்தகுமார், சவிதா சொன்னது முழுவதையும் கேட்ட பிறகு, அவளது விருப்பப்படி நடக்கத் தயாரானான்.

அந்தப் பத்துப் பவுன் சங்கிலியை விற்கச் சவிதாவுக்குக் கொஞ்சமும் மனமே வரவில்லை. ஆனால், அவளது திட்டம் நிறைவேற வேண்டுமானால், அதற்கு நிறையப் பணம் தேவைப்பட்டது. எனவே, செல்வம் கொழிக்கும் எதிர் காலத்துக்கான முதலீடாகக் கருதி, நகையை விற்றுப் பணத்தைத் தயார் செய்தாள் அவள். வீட்டுச் செலவில், பொய்க் கணக்குச் சொல்லித் தந்தையை ஏமாற்றிச் சேர்த்து வைத்திருந்த பணமும் இருந்தது.

புதுப்புது உடைகள் வாங்க வாங்க நந்தகுமாருக்கு உற்சாகம் அதிகரித்தது.

"கரும்பு தின்னக் கூலி மாதிரிக் கதையாக இருக்கிறதே!" என்று சிரித்தான்.

"கஷ்டப்பட்டுச் சேர்த்த பணம். ஆனால் நம் இருவருக்குமே கரும்பும் கிடைத்து, தின்னக் கூலியும் கிடைக்க வேண்டும் என்றுதான் இந்தப் பாடுபடுகிறேன்!" என்றாள் சவிதா.

"அப்படி மட்டும் ஆகிவிட்டால்?"

கனவில் ஆழ்ந்தான் அவன்.

தட்டி எழுப்பி, ''சும்மா கனவு கண்டு பயனில்லை. இன்று பரமேசன் வீட்டுக்குப் போகிறோம். சரியாக நடிக்க வேண்டும்!'' என்றாள் அவள்.

''நடிப்பைப் பற்றி என்னிடம் சொல்லுகிறாயா?'' என்றான் நாடகங்களில் இரண்டாம் தரப் பாத்திரங்களில் நடித்துக் கொண்டிருந்த நந்தகுமார்.

நடிப்பில் தலை தூக்கி விட்டால், செய்து கொண்டிருந்த பிசாத்து வேலையை விட்டொழித்து விடலாமே என்ற ஆசை அவனுக்கு. அப்படியே சின்னத் திரையில் புகுந்து ஒரு கலக்குக் கலக்கி விடலாம்.

ஆனால் இந்த நிச்சயமற்ற புத்திதான் விலகி, வேறு முடிவு எடுக்கச் சவிதாவைத் தூண்டிய ஒரு காரணம். பரமேசனின் பணமும்.

கன கச்சிதமாக உடையணிந்திருந்த நந்தகுமாரை அழைத்துக் கொண்டு, சவிதா பரமேசனின் வீட்டுக்குச் சென்றாள்.

''அம்மா வழி உறவினர். மும்பையில் பெரிய தொழில். நண்பரின் திருமணம் என்று இங்கே வந்தவர், எங்களைப் பார்க்க வீட்டுக்கு வந்தார். இங்கே வருவதற்காகக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தேனா? அப்படியே கூட்டி வந்தேன். எங்கள் தேனிலவின்போது மும்பையில் இவரது வீட்டில்தான் தங்க வேண்டுமாம். ஒரே பிடிவாதம்!'' என்று அளந்தாள்.

''வீட்டையே உங்களுக்குத் தந்துவிட்டு நான் தாஜ் அல்லது ஷெராட்டனில் தங்கிக் கொள்கிறேன்!'' என்றான் நந்தகுமார்.

''இருக்கட்டும் நந்து. திருமணத்துக்குத்தான் இன்னமும் ஏழு மாதங்கள் இருக்கின்றனவே. என்ன அவசரம்?'' என்றாள் சவிதா அவனையே பார்த்து.

ஏதோ குறிப்புக் கிடைத்தாற்போல, ''இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்! ஆன்ட்டி, நீங்களே சொல்லுங்கள். உங்கள் கணவரே விரும்பி ஏற்பாடு செய்த கல்யாணம்தானே? அவர் இறந்ததால், ஒருவரை ஒருவர் அடையத் துடிக்கும் இருவரைப் பிரித்து வைப்பது, அவருக்கே பிடிக்கும் என்றா சொல்லுகிறீர்கள்? பாவம். ஆவி உருவத்திலும் அவரை வருத்தப்பட வைக்கிறீர்களே!'' என்று சோகமாக உச்சுக் கொட்டினான்.

வெட்கமாய்ச் சிரித்து, ''ஷ். நந்து... சும்மாயிரு. யாராவது கேட்டால் நாங்கள் இருவரும் திருமணத்துக்காகப் பரப்பதாகச் சொல்லுவார்கள். எல்லாம் நடக்கிற நேரம் நடக்கட்டும். என் வருத்தம் எல்லாம் அத்தை கூடவே இருந்து உதவி பண்ண முடியவில்லையே என்பதுதான். ஆனால் நல்ல வேளை. இந்த நேரம் ரதியாவது அவர்களுக்குத் துணையாக இருக்கிறாளே!'' என்று அங்கே வந்து கொண்டிருந்த ரதியைக் காட்டி, யார் என்ன என்று அறிமுகமும் செய்து வைத்தாள்.

சிறு புன்னகை செய்து, கரம் குவித்தாள் ரதி.

''ஐயோ!'' என்றான் நந்தகுமார், திகைத்த தோற்றத்துடன். ''ஏய், சவி, இதென்ன அதிசயம். இங்கே, இவ்வளவு அழகுப் பதுமை மாதிரி, பெயருக்கு முழுமையான நூறு சதவிகிதப் பொருத்தமாக ஒரு பெண் இருக்க முடியுமா? என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லையே!'' என்று உணர்ச்சியோடு பேசினான்.

தலை சரித்து நோக்கி, ''ரொம்ப அதிகமாகப் பேசுகிறீர்களே, மிஸ்டர் நந்தகுமார்!'' என்று கிண்டலாகச் சிரித்தாள் ரதி. ''கண்ணாடியில் நான் என்னைப் பார்த்திருக்கிறேன், தெரியுமோ?''

''நந்தா! பெண்களை நிமிர்ந்தே பாராத நீயா?'' என்றாள் சவிதா, திகைத்தவளைப் போல. ''எனக்குக் கூட, இவன் சற்று அதிகப்படியாகப் பேசுவது போலத்தான் தோன்றியது, ரதி. ஆனால் உலகப் பேரழகி யார் என்பது பற்றி ஒன்று சொல்வார்கள் தெரியுமா? உண்மைக் காதல் உள்ள கணவனுக்கு மனைவிதான் உலகத்திலேயே சிறந்த அழகியாகத் தோன்றுமாம். ஒரு பார்வையிலேயே என் அண்ணன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு விட்டாயோ என்னவோ!'' என்று கேலி போலப் பேசிச் சிரித்தாள்.

ஒரு கணம் நேராகக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு, ''எதற்கும் உங்கள் இதயத்தை மார்பெலும்புக் கூட்டின் உள்ளேயே பத்திரமாகப் பூட்டி வைத்திருங்கள், நந்தகுமார் இப்படி இலகுவாகக் கோட்டை விடுவது முட்டாள்தனம்!'' என்றுவிட்டு, ''உதி! வா... உன்னைக் கல்சுரவில் விட்டுவிட்டு, நாங்கள் மருத்துவமனைக்குப் போய்விட்டுத் திரும்ப அழைக்க வருகிறோம். கொஞ்சம் தாமதம் ஆனாலும், அங்கேயே இரு!'' என்ற ரதி, சவிதாவிடம் திரும்பினாள்.

''வருகிறோம், சவிதா. அத்தை கொஞ்சம் டல்லாக இருக்கிறார்கள். அதனால், அவர்களிடம் அதிகம் பேச்சுக் கொடுக்காதீர்கள். அத்தை! சவிதா தப்பா எடுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். நீங்கள் போய்ப் படுங்கள்!'' என்று விட்டு, தீபன், உதயாவை அழைத்துக் கொண்டு கிளம் பினாள்.

என்ன நாசூக்காய்த் தன்னையும் தான் அழைத்து வந்த வனையும் விரட்டுகிறாள் என்று உள்ளே கொதித்தபோதும், ''இந்த வீட்டில் எனக்குச் சொல்ல வேண்டுமா? நீ போய் வா ரதி!'' என்று விடை கொடுத்துவிட்டு, அன்னபூரணியிடம், ''எல்லாம் உங்களால் வந்தது. உங்கள் உபசாரத்தில் வீட்டு மருமகள் நான், அவள்தான் விருந்தாளி என்பதே ரதிக்கு மறந்துவிட்டது. பரவாயில்லை. நீங்கள் போய்ப் படுங்கள் அத்தை. நந்துகூட ஏதோ ஷாப்பிங் போகவேண்டும் என்றான் வரட்டுமா?'' என்று கிளம்பிச் சென்றாள்.

''பார்த்தாயா? எப்படி நம்மை வேண்டாத விருந்தாளி யாக்கிக் கிளம்ப வைத்தாள். இவளைத்தான் நாம் ஜெயிக்க வேண்டும்!'' என்றாள் நந்தகுமாரிடம்.

உதயாவை விட்டுவிட்டு மருத்துவ மனைக்குச் செல்லும் வழியில், ''ரதி! இந்த நந்தகுமார் மும்பைக்காரனே இல்லை. இவனை நான் இங்கேயே பார்த்திருக்கிறேன்!'' என்றான் தீபன்.

''மண்டு! அவன் ஏதோ திருமணத்துக்காக இங்கே வந்திருப்பதாகத்தானே சொன்னார்கள். பிறகு அவனை இங்கே பார்ப்பது பெரிய விஷயமா? மக்கு, மக்கு!'' என்று ரதி நகைத்தாள்.

''உலகத்திலேயே நீ ஒருத்திதான் புத்திசாலி என்று எண்ணமா? எங்கள் சூப்பர் மார்கெட்டுக்காக, ஒரு தினுசான கைத்தறித் துணி வாங்கப் போயிருந்தேன். அங்கே இவன் டைப்படிக்கிற வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். சந்தேகத்துக்கு அவனிடம் குயின்ஸ் நெக்லஸ் பார்த்தீர்களா என்று இப்போது கேட்டதற்கு, அது ஏதோ அரும் கலைப் பொருள் என்று எண்ணிக் கொண்டு மியூசியத்துக்கெல்லாம் போகத் தனக்கு

நேரம் கிடையாது என்கிறான். அது, ஆர வடிவத்தில் இருக்கும் வெறும் விளக்கு வரிசை என்பதுகூடத் தெரியவில்லை. இவன் மும்பைக்காரனும் இல்லை. மும்பையைப் பற்றி அறிந்தவனும் இல்லை. இதில் ஏதோ சதித் திட்டம் இருக்கிறது!'' என்றான் தீபன் தெளிவாக.

யோசனையில் ஆழ்ந்த ரதியின் கண்கள் சட்டெனப் பளிச்சிட்டன.

அதைக் கவனித்து, ''என்ன?'' என்று கேட்டவனிடம், ''சாலையைப் பார்த்து ஓட்டுப்பா. எங்காவது முட்டி, மோதி என் அழகான ரதி முகத்தில் காயம் பட வைத்துக் காரியத்தைக் கெடுத்துவிடாதே!'' என்று சிரித்தாள் அவள்.

''எந்தக் காரியத்தை?'' என்ற கேள்விக்கு அவள் பதிலே சொல்லவில்லை.

மருத்துவமனையில் தீபனுடைய பெரியப்பா எழுந்து உட்கார்ந்து இருந்தது, எல்லோருக்கும் சந்தோஷமாக இருந்தது.

தன் உயிர் காத்த மருந்துக்காகப் பரமேசனுக்கு நன்றி தெரிவிக்குமாறு பெரியவர் ரதியிடம் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தபோது தீபன் தன் அண்ணனிடம் தனியே பேசினான்.

மருத்துவமனையிலிருந்து திரும்பி, உதயாவை அழைக்கச் செல்லும்போது, ''நல்ல வேளையாக உதயா முன்னிலையில் இது பற்றிப் பேசாமல் இருந்தாய். தீபு. இனியும் அப்படியே இருந்துவிடு. இந்த சவிதா அப்படி என்னதான் திட்டம் போட்டிருக்கிறாள் என்று நாமே கண்டு பிடிப்போம்!'' என்றாள் ரதி.

''எதற்கு வம்பு? இப்போதே அந்தப் போலியை வெளிப்படுத்தி விட்டால் என்ன?'' என்று தீபன் கேட்டான்.

''மகா புத்திசாலி. இப்போது சொன்னால் நந்தகுமார் தன்னையும் ஏமாற்றி விட்டதாகச் சவிதா சாதித்து விடுவாள். நாம் கண்டு கொள்ளாத மாதிரி இருந்தால்தான் சதியில் அவளது பங்கையும் சேர்த்து வெளிப்படுத்த முடியும்!'' என்றாள் ரதி.

''ம்ம்ம்... சவிதா எப்படிப் போனால் நமக்கு என்ன...'' என்று அவன் யோசிக்கவும், ''இதோ பார், அந்த சவிதா அத்தையை என்ன பாடு படுத்துகிறாள் என்று உனக்குக் கூடப் புரியும் என்று நினைக்கிறேன். அவளிடமிருந்து உன் வருங்கால மாமியாரைக் காப்பாற்ற வேண்டாமா?'' என்று கேட்டாள் ரதி.

அவளைத் திரும்பிப் பார்த்து, ''என் மாமியார் மட்டும் தானா? அல்லது மாமியாரை மட்டும்தானா?'' என்று பூடகமாகக் கேட்டான் தீபன்.

லேசாகச் சிவந்த கன்னங்களைத் தேய்த்து விட்டுக் கொண்டு, ''சாலையைப் பார்த்து ஓட்டுப்பா என்று முன்பே சொன்னேன்!'' என்றாள் ரதி.

தொடர்ந்த சில நாட்களில் நந்தகுமாரும், சவிதாவும் தினமும் பரமேசனின் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள்.

நந்தகுமாரின் கண்கள் ரதியை விட்டு அகலாமல் அவளையே சுற்றி வந்தன. இயன்றவரை, அவளோடு பேசிய வாறு, அவனும் அவள் அருகிலேயே இருக்க முயன்றான்.

சின்னச் சின்ன மலர்ச் செண்டுகள், அலங்கார வசனங்கள், கச்சிதமான அலங்காரத்துடன் கூடிய தோற்றம், எல்லாமே ரதிக்கும் பிடித்துப் போன மாதிரித் தோன்றியது.

எவனையோ அழைத்து வருகிறாயே என்று பரமேசன் வெடுவெடுத்தபோது, "ரதிக்குத் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று அவளுடைய தந்தை சொன்னார் என்று அத்தை கூறினார்கள். நந்து பெரிய தொழில் அதிபன், படித்தவன் மாதிரிதான் தோன்றுகிறது. அப்புறம் உங்களுக்கு என்ன ஆட்சேபம்?" என்று சவிதா புருவம் உயர்த்திக் கேட்டபோது அவனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

வாய் திறவாமல் விலகிப் போனவனைப் பார்த்து, ஆங்காரமும், எக்களிப்புமாகச் சிரித்தாள் அவள். பொறுப்பு மிக்க குடும்பத் தலைவன். வீட்டுப் பெண்ணின் பேர் கெட்டு விடக் கூடாதே என்று அவ்வளவு கவலை. அவள் தீபனைப் பற்றி எச்சரித்தபோது, பரமேசன் நடந்து கொண்ட முறை நினைவு வர, அவளது ஆங்காரம் அதிக மாயிற்று.

அவனை மட்டும் ஒத்துக் கொண்டானே. ரதி அறிமுகப் படுத்திய ஆள் என்பதாலா? பொல்லாத ரதி. அவள் சொல்வது மட்டும் வேதமாகி விடுமா?

இருக்கட்டும். எல்லாவற்றுக்கும் திருப்பிக் கொடுக்கிறேன் என்று கறுவினாள் அவள்.

18

நந்த ஒரு திட்டத்துக்கும் ராஜ பாட்டை அமைந்து விடாது.

நன்மையைக் கருதிப் போடப்படும் திட்டங்களுக்கே அப்படித்தான் என்றால் மற்றது எவ்வளவு சிரமப்படும்?

சவிதாவின் திட்டமும் தட்டுத் தடுமாறலாயிற்று.

முதல் சிக்கல், அவள் எதிர்பார்த்தது போலப் பரமேசன் மூலமாக, ஆனால் அவள் எதிர்பாராத விதத்தில் வந்தது.

இரண்டு நாட்கள் ரதியும் நந்தகுமாரும் பேசிப் பழகுவதை மௌனமாகக் கவனித்தவன், அந்தப் பழக்கத்தை எதிர்க்க வில்லை. மாறாகச் சவிதாவிடம் வந்து, நந்தகுமாரின் மும்பை முகவரியைக் கேட்டான்.

முகம் வியர்த்து விட்டது சவிதாவுக்கு. மும்பை முகவரிக்கு அவள் எங்கே போவது? அப்படி ஒன்று இருந்தால் அல்லவா கொடுக்க முடியும்?

தன்னைத் தானே காட்டிக் கொண்டு விடாமல், அவள் சிரமப் பட்டுச் சமாளித்துக் கொண்டிருந்தபோது, பரமேசன் மேலும் கேட்டான். "நந்தகுமாரின் தொழில் பற்றிய விவரங்களும், அந்த முகவரியும் கூட வேண்டும், சவிதா. எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் சிலர் மும்பையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மூலமாக, நந்த குமாரைப் பற்றிய விவரங்களைச் சரி பார்த்துக் கொண்டு மாமா வுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். அவர் இங்கே இல்லாமல் எங்கள் பொறுப்பில் ரதியை விட்டுச் சென்றிருக்கிற சமயத்தில், ஏதாவது கூடாத நட்புக்கு இடம் நான் கொடுத்து விடக் கூடாது அல்லவா?"

அவனது எந்தக் கேள்விக்கும் பதில் இல்லாததால் சவிதா திணறிப் போனாள்.

கடைசி முயற்சியாக, "என் உறவினர் என்கிறேனே. அதற்கு மேல் விசாரித்தாக வேண்டுமா? என்னையே அவமானப் படுத்துவது போலத் தோன்றுகிறது. எனக்காவது, உங்கள் கடமை உணர்வு தெரியும். போகிறது என்று பொறுத்துப் போவேன். ஆனால், நந்து நிச்சயமாகத் தப்பாகத்தான் நினைப்பான். அதுதான், அவனிடம் கேட்கத் தயக்கமாக இருக்கிறது!" என்றாள் தயங்கித் தயங்கி.

"கேட்பதா? அப்படியானால் இதெல்லாம் உனக்கு ஒன்றும் தெரியாதா?" என்று பரமேசன் கேட்கவும், சொல்வதறியாமல் சவிதா மீண்டும் திகைத்தாள்.

அவசரமாக யோசித்து "நாங்கள் பெண்கள். தனியே வெளியே எங்கே போகிறோம்? என்னையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களைப் பாராமல் இருக்க முடிவதில்லை. அதனால் ஃபாக்டரிக்கும், வீட்டுக்கும் வருகிறேன். மற்றப்படி, எனக்கு எந்த இடம் தெரியும்? தெரிந்தவர்கள் வீட்டுக்குப் போவது என்றாலும்கூட, 'இப்படியே போய், இடப்புறம் திரும்பி, அடுத்த குறுக்குத் தெருவில் இத்தனாவது வீடு' என்று அடையாளம் சொல்லத் தெரியுமே தவிர, எந்தத் தெருவில் என்ன நம்பர் வீடு என்று தெரியாதே. இங்கேயே இப்படி என்றால் மும்பையில் என்ன தெரியும், சொல்லுங்கள்," என்று பெரிதாக விளக்கம் கொடுத்தாள்.

இத்தோடு வாயை மூடுவான் என்று நினைத்தால், பரமேசனின் மனம் வேறு விதமாக வேலை செய்தது.

"நீ இப்படிச் சொல்லுகிறாய். ரதியானால், விடிகாலையில் தன்னந் தனியாகக் காரை ஓட்டிக் கொண்டு வீட்டைக் கண்டுபிடித்து விட்டாளே. எவ்வளவு கெட்டிக்காரி!" என்று சிலாகித்தான் அவன்.

தொடர்ந்து, "அவ்வளவு கெட்டிக்காரிக்கு ஏற்ற கணவன் அமைவது ரொம்ப முக்கியம். எங்கோ இருப்பவன், எப்படி இருக்கிறான் என்று தெரியாமல் பெண்ணைக் கொடுப்பது தவறு. அதிலெல்லாம் யார் என்ன நினைப்பார்களோ என்று பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்க முடியாது. அதனால் நான் கேட்ட விவரங்களை நந்தகுமாரிடம் கேட்டு வாங்கிக் கொடு," என்று முடித்து விட்டான் பரமேசன்.

அங்கே ரதியிடமும் விரும்பிய முன்னேற்றம் இல்லை என்றான் நந்தகுமார்.

"சிரித்த முகமாகத்தான் பழகுகிறாள், என் பேச்சையும் ரசிப்பது போலத்தான் தோன்றுகிறது. ஆனால் அவளது சுண்டு விரலைக்கூடத் தொட முடியவில்லை!" என்றான் அவன்.

"காதலிப்பதாகச் சொல்லித் தொலைத்தாயா, இல்லையா?" என்று ஆத்திரப்பட்டாள், சவிதா.

அவசரம் தெரியாமல் மெல்லப் பூச்சி பிடித்துக் கொண்டு இருக்கிறானே என்ற ஆத்திரம். இதற்குள் உலகத்தின் மறு மூலைக்கே அவனோடு ஓடிவர ரதி தயாராக இருந்திருக்க வேண்டாமா?

"சொன்னேன். ஆனால் அவள் சிரித்துவிட்டுப் போய் விட்டாள்."

சிரித்துவிட்டுப் போய்விட்டாளா?

அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம்?

சிரிப்பு அவளுக்கும் மகிழ்ச்சிதான் என்று காட்டுகிறது.

பெரிய புத்திசாலி. இன்னொருத்திக்குத் தாசனாக இருப்பவன் காதலிப்பதாகச் சொன்னால், அதைப் போய் நம்புகிறாளே, இவளா கெட்டிக்காரி?

ஆனால், கொஞ்சம் மூளை இருப்பதை ஒப்புக் கொண்டு தான் ஆக வேண்டும் என்றும் சவிதாவுக்குத் தோன்றியது.

நந்தனை ரதிக்குப் பிடித்துதான் இருக்கிறது. ஆனால் உடனே ஒத்துக் கொள்ளத் தயங்குகிறாள். கெட்டிக்காரி அல்லவா? அவனது பொருளாதார நிலையையும் அறிந்து கொண்டு, கடைசிப் பதிலைச் சொல்ல எண்ணுகிறாள் போலும்.

ஆனால் இதை அனுமதிக்க முடியாதே.

இன்னும் கொஞ்சம் தீவிரமாக முயற்சிக்கும்படி, நீ ஒத்துக் கொள்ளா விட்டால், உயிரை விட்டு விடுவேன் என்று சினிமாக்களில் வருகிற மாதிரி ஏதாவது சொல்லிக் காரியம் சாதிக்கும்படி நந்தகுமாரிடம் சொல்லி அனுப்பினாள் சவிதா.

சுவரில் அடிபட்ட பந்தாக, முட்டாள்தனமாக உளற வேண்டாம் என்று ரதி சொல்லி விட்டதாகத் திரும்பி வந்து நின்றான் நந்தகுமார். கூடவே, "உயிரை விட்டுக் காட்டுகிற முயற்சியெல்லாம் நம்மால் ஆகாதம்மா. வேறு வழியிருந்தால் சொல்லு. அல்லது நல்லதாக நாலு உடை கிடைத்தது என்று இத்தோடு விட்டுவிடுவோம்!" என்றான் அவன்.

எட்டி இரண்டு அறை வைக்கலாமா என்று இருந்தது அவளுக்கு.

இவனுக்கு நல்லதாய்ப் பல உடைகள் கிடைத்திருக்கலாம். அவளுக்குப் பத்துப் பவுன் சங்கிலியல்லவா இழப்பாகி விடும். எப்படி விட முடியும்?

இந்தப் பக்கம் அவளுக்கு நந்தகுமாரிடம் விவரம் கேட்கத் தயக்கமாக இருந்தால் அவனிடம் தானே நேரில் பேசுவதாகப் பரமேசன் நெருக்கினான்.

அவனுக்குச் சந்தேகம் வந்துவிட்டால், அப்புறம் எல்லாமே வீணாகிப் போகும்.

மயில் தானாக இறகு போடும் என்று இனியும் காத்திருக்க லாகாது என்ற முடிவுக்குச் சவிதா வந்தாள்.

மீதி இருந்த பணத்தை எண்ணிப் பார்த்து, மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியதையும், அதற்கான செலவுகளையும் திட்டமிட்டாள்.

இப்படி எண்ணிப் பார்த்துச் செலவு செய்யும் துன்பம், இத்தோடு தீர வேண்டும். தீர்ந்தே ஆக வேண்டும். கட்டுக் கட்டாய் நோட்டை வீசிக் கண்ணில் பட்டதை வாங்குவது போலக் கனவு வந்தது.

கூடவே பரமேசன் அதை அனுமதிப்பானா என்ற சந்தேகமும் வந்தது. வேண்டிய பணத்தைத் தட்டாமல் அவன் தர வேண்டுமே.

எல்லாம் தருவான். அவன் மானத்துக்கு அஞ்சியவன். சும்மா, வேலையாட்கள் அறிய, நாலு கத்துக் கத்தினாலே, அள்ளிக் கொடுத்து விடுவான் என்று அதற்கொரு திட்டமும் உருவாயிற்று.

ஆனால் அதையெல்லாம் சாதிக்க அடிப்படையாக இந்தத் திட்டம் பக்காவாக அமைய வேண்டும்.

மீண்டும் மனதை நடப்புக்குக் கொண்டு வந்து தீவிர யோசனை செய்தாள்.

இதன்படி நகரை விட்டுத் தூரத்தில் பழைய மகாபலிபுரம் சாலையிலிருந்து உள்ளே சென்று, ஒதுக்குப் புறமாகக் காலியாக இருந்த ஒரு வீட்டைப் பிடித்தாள்.

மறுநாளே, பணத்துக்காக எதையும் செய்யும் ஓர் அடியாளின் உதவியோடு, ரதியை அரை மயக்க நிலையில் அந்த வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டாள்.

வீட்டுக்குள் அவளை வைத்துப் பூட்டிவிட்டு நந்தகுமாரிடம், "இதோ பார். ரதியை முழுதாக உன்னிடம் தந்துவிட்டேன்.

அவளை என்ன செய்வாயோ? ஒன்று, அவள் உன்னை மணக்க வேண்டும். அது நடக்காவிட்டால், அடையாளமே இல்லாமல் அவளை அழித்துவிடு!" என்றாள் சவிதா.

"கவலையே படாதே, சவி. நான் அவளை ரேப் பண்ணி விடுகிறேன். அப்புறம் அவள் என்னைத்தானே மணந்தாக வேண்டும்!" என்றான், நந்தகுமார் - அலட்சியமாக.

"முட்டாள்!" என்றாள் சவிதா.

"ஏய், என்னது?"

"ஆமாம். எல்லாம் பழைய கற்காலத்திலேயே இருங்கள். அந்த மாதிரி நீ ஏதாவது செய்தால், அவள் நேரே போலீசுக்குப் போவாள். உனக்குப் பத்து ஆண்டு சிறைத் தண்டனை வாங்கித் தந்துவிட்டு, வேறு ஒருவனை மணந்து சந்தோஷமாக இருப்பாள். உனக்கு உதவி செய்தேன் என்று என்னையும் உள்ளே தள்ளுவார்கள். தேவைதானா?" என்று எரிச்சலுடன் கேட்டாள் அவள்.

நந்தகுமார் விழித்தான். "பின்னே என்ன செய்வது, சவி?"

"ஆமாம். அதையும் என்னிடம் கேள். இந்தா, இந்தச் சாவியைப் பிடி. இந்த அறைக்குள் சாப்பாட்டுச் சாமான்களோடு அலமாரியில் கொஞ்சம் போதை மாத்திரைகள் வைத்திருக்கிறேன். அதிகம் போட்டு விடாதே. ஒரு நேரத்துக்கு ஒன்று. எதிலாவது கலந்து கொடு. அவள் மயக்கமாக இருக்கிறபோது, நீ ஆண் பிள்ளைதானே? எப்படியோ, அவளை உனக்கு அடிமையாக்கி விடு. நாலு நாளில். மாத்திரைக்காகவேனும் ரதி உன் காலடியில் கிடப்பாள். அப்புறம் ஒரு கோயிலில் வைத்துத் தாலியைக் கட்டி, அதை நிறைய ஃபோட்டோவும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு எனக்குத் தகவல் கொடு..."

"ஆனால் பரமேசன்? அவன் வீட்டில் தேட மாட்டார்களா? தேடிக் கண்டு பிடித்து விட்டால் ஆபத்தாயிற்றே!" என்று நந்தகுமார் அஞ்சினான்.

"அதைப் பற்றி நீ கவலைப்படாதே. யாரும் உங்களைத் தேடாமல், நான் கவனித்துக் கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் இருவரும் வீட்டை விட்டு ஓடிப்போய் ஒரு கோயிலில் திருமணம் செய்துகொண்டு தேனிலவுக்குப் போவதாக எனக்கு ஃபோன் செய்ததாகச் சொல்லி விடுகிறேன். உதயா என்றாலாவது கூடப் பிறந்தவள். தேடிக் கீடி அலையக்கூடும். இவள் வேறுதானே? அத்தோடு வயது வந்தவள். அவளாகப் பிரியப்பட்டுச் செய்வதைச் சட்டப்படி யார் என்ன செய்ய முடியும் என்று நிறுத்தி விடுகிறேன். அப்புறமாக அவளை அதற்கு ஒத்துப் பாட வைப்பது உன் பொறுப்பு."

மடமடவென்று அவள் பேசுவதை வியப்புடன் பார்த்திருந்துவிட்டு, "உனக்கு இடையூறு இல்லாமல் திட்டம் போட்டு ரதியை அகற்றி விட்டாய். பரமேசனின் குடுமியும் பணமும் உன் கைக்கு வந்து விடும்!" என்றான் அவன்.

"உனக்கு மட்டும் கொஞ்சமா வரும்? ரதி எவ்வளவு பணத்துக்கு வாரிசு தெரியுமா? அவ்வளவும் உனக்குத்தானே!"

"அந்தப் பணத்துக்காக மட்டுமா, நீ சொல்லுகிறபடி எல்லாம் ஆடிக் கொண்டு இருக்கிறேன்?" என்று கேட்டு, அவளைப் பார்த்தான் நந்தகுமார்.

அவன் கையைப் பற்றி, "எனக்கு மட்டும் இல்லையா, நந்து? ஆனால், பணம் இல்லாமல் என்ன செய்ய முடியும்? இரண்டு செல்வமும் நம் கைக்கு வரட்டும். அதன் பிறகு நம்மை யார் தடுப்பது?" என்றவளை இறுக அணைத்து முத்தமிட்டான் அவன்.

சற்றுப் பொறுத்து விலகிக் கொண்டு, ''போதும் நந்து. இப்போது ஆக வேண்டியதைப் பார்ப்போம். அவள் தப்பிச் செல்ல முடியாமல் கட்டிப் போட்டிருக்கிறது. இனி... இனிமேல் எல்லாமே உன் கையில்தான் இருக்கிறது, நந்து. மறக்க வேண்டாம். நல்ல சேதியை ஃபோன் பண்ணிச் சொல்லு. பரமேசனோடு வருகிறேன்!'' என்று சவிதா ரதியைக் கொண்டு வந்த காரிலேயே திரும்பிப் போய் விட்டாள்.

வரக்கூடிய பணத்தைக் கணக்கிட்டபடி நந்தகுமார் உள்ளே சென்றான்.

இனி நாடக வேஷங்களுக்காக, அடுத்தவரைத் தொங்க வேண்டியது இல்லை. அவனே முழுச் செலவும் செய்து கதாநாயகனாகவும் நடித்துக் கொள்ளலாம்.

அப்புறம் சின்னத்திரை. அதற்கு அப்புறம், வெள்ளித்திரை.

உள்ளே சென்று பார்த்தால், ரதி கண் விழித்து இங்குமங்கும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

''என்னம்மா கண்ணு, மயக்கம் தெளிந்துவிட்டதா? இங்கே நீயும் நானும் மட்டும்தான். சொல்லுவதைக் கேட்டு ஒழுங்காக நடந்து கொண்டால் உனக்கு நல்லது! அல்லது...'' என்று மிரட்டலாகக் கூறியபடி ரதியை நெருங்கினான் அவன்.

19

நந்தகுமார் போலி என்று தெரிந்து கொண்டதில் இருந்தே, ரதி கவனமாகத்தான் இருந்தாள். தீபன் அவன் அண்ணன் ஆகதோஷ் இருவரிடமும் எல்லாவற்றையும் கலந்து

கொள்வாள். நந்தகுமாரின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் செயலையும் மூவருமாக ஆராய்வார்கள்.

அப்போதே செயல்படத் துடித்த இளைஞர்கள் இருவரும் பல்லைக் கடித்துப் பொறுமையோடு இருக்க அவள்தான் காரணம்.

சவிதாவின் திட்டத்தை முழுமையாக முறியடிக்க வேண்டும் என்பது அவளது விருப்பம்.

அதற்காகவே, அப்போதைக்கு எதையும் செய்ய விடாமல் மற்ற இருவரையும் ரதி தடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது ஆலோசனைப்படி, 'வெயிட்டிங் கேம்' என்பார்களே, அது போல் எதிராளி தவறு செய்யும்வரை அவளோடு மற்ற இருவரும் சேர்ந்து பொறுமையாகக் காத்திருந்தார்கள்.

காதலிக்கிறேன் என்று நந்தகுமார் உணர்ச்சிகரமாகச் சொன்னதுமே சவிதா பொறுமையிழக்கத் தொடங்கி விட்டாள் என்று ரதி உணர்ந்து கொண்டாள்.

அடுத்து உயிரை விடுவேன் என்றதும், மூவருமே எச்சரிக்கை அடைந்தனர்.

எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று ஒரு தனியாரின் துப்பறியும் நிறுவனத்திலிருந்தும், ஆட்களுக்குத் தீபன் ஏற்பாடு செய்திருந்தான். அவர்கள் சவிதா, நந்தகுமார், ரதி மூவரையுமே முழுமும் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சவிதா, அந்த வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்தது, அடியாள் ஏற்பாடு செய்தது, எல்லாமே மூவரும் அறிந்ததுதான்.

எனவே, தனியே பேசலாம் என்று நந்தகுமார் அழைத்த போது, ரதி மறுக்காமல் கூடச் சென்றாள். அடுத்து மயக்க மருந்து.

நாமக்கல்லார் எழுதிய மலைக்கள்ளன் புத்தகம், அவளுடைய தந்தை நாதனுக்கே பிடித்தமானது. ரதியோ, அதையும் படித்து, அந்தக் கதையைக் கொண்டு எடுக்கப் பட்டிருந்த திரைப் படத்தையும் பார்த்து ரசித்திருந்தாள். எனவே, மயக்க மருந்தை மூக்கருகே கொண்டு வரவுமே முடிந்தவரை மூச்சை அடக்கி, விரைவிலேயே தொய்ந்து விட்டாள். எனவே மருந்துப் பாதிப்பும் அதிகம் இல்லாது போய்விட, விரைவிலேயே முழுமையாகத் தெளிந்தும் போயிற்று.

கட்டிப் போட்டிருந்த போதும், ஆசு, தீபன் மூலம் உதவி உடனே வந்துவிடும் என்ற தைரியமும் ரதிக்கு இருந்தது.

உதவி எப்போது வரும் என்பது மட்டும்தான் கேள்வி.

ரதியைத் தேடிப் பரமேசன் போலீசுக்குப் போய் விடக் கூடாது என்பது சவிதாவுக்கு. அது பிரச்சினையாகி விடக்கூடும். தள்ளிப் போடாமல் உடனே வேலையைத் தொடங்க வேண்டும் என்று எண்ணினாள்.

எனவே, அன்று மாலையே பரமேசன் வீடு திரும்பி விட்டதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு அவன் வீட்டுக்குப் போய் அவள் ஏற்கெனவே திட்டமிட்டிருந்த கதையை அரங் கேற்றினாள்.

ரதியும், நந்தகுமாரும், வீட்டை விட்டு ஓடிப் போய்த் திருமணம் செய்து கொண்டு, தேனிலவுக்குப் போய் விட்டார்கள். உரிய ஏற்ற இறக்கங்களுடன் அவள் சொன்னதை யாரும் நம்புவதாக இல்லை.

"அந்த மாதிரிக் காரியம் ரதி செய்யவே மாட்டாள்!" என்று பரமேசன் பரம நிச்சயமாகக் கூறவும், சவிதாவுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. "அவர்கள் இருவரும் என்னிடம் சொன்னார்கள்

என்கிறேன். அதை இல்லை என்றால் என்ன அர்த்தம்? நான் பொய் சொல்லுகிறேன் என்கிறீர்களா? அப்படியானால் உங்கள் அருமை ரதி இப்போது எங்கே? என் அண்ணன் எங்கே?" என்று மடக்கினாள்.

"உன் அண்ணனைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ரதியைப் பற்றித் தவறாகப் பேச வேண்டாம்!" என்றான் அவன் இறுகிய குரலில்.

"இதில் தவறு என்ன இருக்கிறது? இருவரும் காதலித் தார்கள். கல்யாணம் செய்து கொண்டார்கள். அவ்வளவுதானே? உங்களிடம் சொன்னால் மாமா வரட்டும் என்பீர்கள். மாதக் கணக்கில் காத்திருக்க வேண்டும். அது பிடிக்காமல் அவர்களே வேலையை முடித்துக் கொண்டார்கள். எல்லாருமா உங்களைப் போலச் சாமியாராக இருப்பார்கள்? அவர்கள் மனிதர்களாக நடந்து கொண்டார்கள். அவ்வளவுதானே? இதைப் போய்த் தப்பு, தவறு என்பானேன்?"

வெறுப்புடன் அவளை நோக்கி, "குடும்ப கௌரவம் என்று ஒன்று உண்டு. அது பற்றி உனக்குப் புரியாது. ஆனால், அதற்கு இழுக்கு நேர ரதி விட மாட்டாள். சற்று வாயை மூடிக் கொண்டு இருக்கிறாயா?" என்று அதட்டிவிட்டு, திகைத்து நின்ற தாயிடம் சென்றான் அவன்.

"அம்மா, கவலைப்படாதீர்கள். ரதி வந்து விடுவாள். முன்புகூட ஒரு தரம் இப்படி நேரமாகவில்லையா? இப்போதும், ஏதாவது காரணம் இருக்கும்!" என்று தீபனைப் பார்த்தான்.

"ஆமாம், ஆன்ட்டி. ரதிக்கு ஓர் ஆபத்தும் இராது. அவள் கெட்டிக்காரி. எந்தச் சிக்கல் வந்தாலும் சமாளித்துப் பத்திரமாக

வீடு வந்து சேர்ந்து விடுவாள்!'' என்றான் அவன் உறுதியான குரலில்.

''ஆபத்தே கிடையாது என்கிறேன் நான். அவளாகச் செல்லும்போது...''

''அந்தப் பேச்சும் போதும் என்கிறேன்!'' என்று பரமேசன் உறும, சட்டென எழுந்து, ''நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்!'' என்று கிளம்பினாள் சவிதா. ''ஒரு வாரமோ, பத்து நாட்களோ கழித்து, இரண்டு பேருமாகத் திரும்பி வந்து நிற்கும்போது நான் சொன்னதே உண்மை என்று எல்லோருக்கும் புரியும். ஆனால் இப்படி ஒரு வருஷம் காத்துக் கிடக்க வைப்பவர்களுக்குக் காதல், அதன் வேகம் எல்லாம் எங்கே புரியப் போகிறது?'' என்றாள் போகிற போக்கில் குத்தலாக.

''பெருமாள்! காரை எடுங்கள். நான் போக வேண்டும்!'' என்று அவள் ஏவியது காற்றோடு கலந்து மறைந்தது.

ஏதோ நினைத்தவன் போலப் பரமேசன் சவிதாவின் பின்னே ஓடினான்.

காருக்காகக் காத்து நின்றவளை நெருங்கி, ''சவிதா, உண்மையைச் சொல்! ரதிக்கு நீயே ஏதாவது கெடுதல்... உனக்குச் சும்மாவே அவளைப் பிடிக்காது. இப்போது... உன்னால் மட்டும் அவளுக்கு ஏதாவது நேர்ந்திருந்தால் அப்புறம் உன்னை என்ன செய்வேன் என்று எனக்கே தெரியாது. ஜாக்கிரதை!'' என்று எச்சரித்தான்.

அச்சம் மிக, தன்னை மீறி ஓர் எட்டு பின்னே எடுத்து வைத்த சவிதா, உடனே ஆங்காரத்துடன் நிமிர்ந்தாள். ''நாளைக்குக் கட்டிக் கொள்ளப் போகிற பெண்ணிடம் இன்னொரு பெண்ணுக்காக இப்படிப் பேச உங்களுக்கு வெட்கமாக

இல்லை?'' என்று ஆத்திரமாக மொழிந்து விட்டு, பெருமாள் கொண்டு வந்து நிறுத்திய காரில் ஏறி, கார் கதவை அறைந்து சாத்தினாள்.

அவன் முகத்திலேயே அறைவது போலக் கற்பனை.

ரதிக்காக அவளை மிரட்டுகிறானா?

நந்துவுடைய மனைவியாக்கி, ரதியைப் படாதபாடு படுத்திக் கண்ணீர் வடிக்க வைக்க வேண்டும். அவள் அழுவதைப் பார்த்து இவனும் நொந்து துடிக்க வேண்டும்.

துடிக்கத்தான் போகிறான். இரண்டு பேருமே துடிப்பார்கள்.

சவிதாவுக்கு இருந்த ஆத்திரத்தில், நேரே அந்த மாமல்லபுரத்து வழி வீட்டுக்குப் போய், கை ஓயுமட்டும் ரதியை அடித்து நொறுக்க வேண்டும் போல உடம்பின் ஒவ்வோர் அணுவும் பரபரத்தது.

ஆனால் இவ்வளவு சந்தேகப்பட்டவன் அவள் பேச்சை நம்பிக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு சும்மா இருப்பானோ என்னவோ? அவளையே கண்காணிக்க, ஏதாவது ஏற்பாடு செய்திருந்தால்? அப்புறம் பரமேசனுக்கு அவளே வழி காட்டுவது போல ஆகிவிடுமே.

பேசாமல், கையைக் கட்டிக் கொண்டு பொறுமையாகக் காத்திருப்பது நல்லது.

கஷ்டமாக இருந்தபோதும் இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு காத்திருந்தாள்.

அவள் ஊகித்தது போலவே பரமேசனும் அவளைக் கண்காணிக்க உடனே ஏற்பாடு செய்து விட்டான். ஆனால் தன் தீர்மானத்தின்படி சவிதா பிடிவாதமாகப் பொறுமையைக்

கடைப்பிடித்ததால், அவள் மூலமாகப் பரமேசனுக்கு ஒரு துப்பும் கிடைக்காது போயிற்று.

சவிதாவுடைய தந்தையிடம் நந்தகுமாரைப் பற்றிக் கேட்டுப் பார்த்தான். அவர் மலங்க விழித்தாரே தவிர, உருப்படியாக ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை. சொல்வதற்கு, அவருக்கு எதுவும் தெரியாது என்பதோடு, எதைச் சொல்லவும் அவருடைய மகள் அனுமதிக்கவும் இல்லை.

இரவு பகல் ரதி நினைவாகவே இருந்ததால், இன்னொரு முரண்பாடு அவன் கண்ணை உறுத்தத் தொடங்கியது.

கலங்கிப் போயிருந்த அன்னபூரணியின் அருகிலேயே அன்னைக்கு ஆறுதல் கூறியபடி, உதயா இருந்தாள்.

ஆனால், தீபன், ஆசுதோஷ் இருவருமே - வேலைக்கு நடுவே சவிதாவையும் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த - லோகேசன் அளவு கூடப் பதறாதது, அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

உடன் பிறந்தவர்கள் போல வளர்ந்ததாக அன்று கதை சொன்னவர்கள், இன்று ஏன் இப்படி? அதிலும் ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் அடிக்கடி காணாமல் போவதும் விசித்திரமாக இருக்கவே, பரமேசன் தீபனைப் பிடித்தான்.

''ரதியைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாமல், பைத்தியம் பிடிக்கிற மாதிரி இருக்கிறது, தீபன். ஆனால் உங்களுக்கு ஏதோ தெரியும் என்று தோன்றுகிறது. தயவு பண்ணி என்னவென்று சொல்லுங்கள்,'' என்று சாதாரணமாகக் கேட்டுப் பார்த்தான்.

அவன் சரியாகப் பதில் சொல்லாமல் நழுவ முயற்சிக்கவும், ''பாருங்கள், தீபன். இதற்கு மேல் நீங்கள் சொல்லாமல் மறைத்தீர்கள் என்றால், நான் உங்கள் பெரியப்பாவிடம் போய்க் கேட்பேன்,'' என்று மிரட்டினான்.

பெரிய சுகவீனத்திலிருந்து இப்போதுதான் குணமடைந்து கொண்டிருந்த மனிதர்.

அப்போதும் சற்றுத் தயங்கிவிட்டு, ''நானும் அண்ணனும் ரதியின் நலம் விரும்பிகள் என்று உங்களுக்குத் தெரியும். எங்களை நம்பி, இன்னும் சில நாட்கள் நீங்கள் பொறுமையாக இருக்க வேண்டும், பரமேசன். பொறுமையாக மட்டும் இல்லை. இதே போல ரதியைத் தேடிக் கொண்டும், அல்லது தேடுவது போல நடித்துக் கொண்டும், ரதியைத் தேடி நீங்கள் அலைவதாகவே உங்களுக்கு மிகமிக வேண்டியவர்கள் கூட நினைக்க வேண்டும் என்பதுதான் இதில் ரொம்பவும் முக்கியமான விஷயம். ரதியின் விருப்பமும் இதுவே. சின்ன ஓட்டை விட்டால்கூட எல்லாம் கெட்டுவிடும். உங்கள் சவிதாவுக்கு... சவிதாவுக்குக் கூடச் சந்தேகம் வரக்கூடாது. மேற்கொண்டு நான் என்ன சொல்லட்டும், பரமேஷ். ஒன்றும் சொல்ல வழியில்லை. இதனால் உங்களுக்கும் நன்மைதான் விளையும். இது சத்தியம். நம்புங்கள். நம்பி, நான் சொன்னது போல் எச்சரிக்கையோடு இருங்கள்!'' என்றான் அவன்.

ரதிக்கு ஆபத்து இல்லை என்பதே பெரும் ஆறுதலாகிவிட, பரமேசனும் சம்மதித்தான். கூடவே அவனுள் ஓர் ஊகமும் இருந்தது.

எனவே தீபனின் கோரிக்கைப்படியே, முழுக்க முழுக்க நடந்து கொண்டான்.

அதற்கேற்ப மீண்டும் மீண்டும் சவிதாவிடம் ரதியைப் பற்றியே பரமேசன் கவலையோடு கேட்கக் கேட்க, அவளுக்கு உற்சாகம் பொங்கிப் பெருகியது.

சரியாக ஒரு வாரம் கழித்துக் காரியம் வெற்றிகரமாக முடிந்தது என்று நந்தகுமார் சவிதாவுக்கு ஃபோன் செய்தான்.

நந்தகுமார் சொன்னதைக் கேட்ட சவிதா உற்சாகத்தில் துள்ளிக் குதித்தாள்.

காரியம் வெற்றி என்றால், இனி ரதியால் அவளுக்கு அபாயம் இல்லை.

பெரிய புத்திசாலி, கெட்டிக்காரி... குடும்ப கௌரவம் காக்கிறவள் என்றானே. அந்த ரதி, இப்போது போதை மருந்துக்கு அடிமை. ஒரு போதை மாத்திரைக்காக என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வாள். வீட்டுக்குத் தெரியாமல் எவனோ ஒருவன் கையால் தாலியே கட்டிக் கொண்டு விட்டாள்.

இத்தனையும் சவிதாவின் திட்டம். திட்டமிட்டு அந்தக் கெட்டிக்காரியையே வீழ்த்தி விட்டாள். இப்போது யார் கெட்டிக்காரி?

பரமேசனைக் கூப்பிட்டு எல்லாவற்றையும் சொல்லிக் கொக்கரிக்க அவள் மனம் துடித்தது.

ஆனால் இப்போது அது முடியாது. கூடாது. பரமேசனின் கைத்தாலி அவள் கழுத்தில் விழுமட்டும், அந்த நல்ல காரியத்தைச் செய்வதை ஒத்திப் போட வேண்டும்.

அதுவரை சவிதா உத்தமி ரத்தினமாகத்தான் இருந்தாக வேண்டும்.

எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு அப்படி நடித்தும்கூட, ரதியோடு ஒப்பிட்டு, எப்படி இளப்பமாகப் பேசிவிட்டான், அந்தப் பரமேசன்.

அவன் முன்னிலையில் இந்த வெற்றியை விருப்பம்போலக் கொண்டாட முடியவில்லையே என்று சவிதாவுக்கு வருத்தம்தான்.

ஆனால் மாமா மகள் எந்த அளவுக்குத் தரம் இறங்கி விட்டாள் என்று அறியும்போது அவன் படும் வேதனையைக் கண்ணாரக் கண்டு உள்ளூர ரசிக்கலாமே!

அதையாவது செய்தே ஆக வேண்டும் என்று தோன்றி விட, பரமேசனைக் கூட்டி வரும்போது, எப்படியெப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து விட்டு, ரிசீவரைக் கீழே வைத்தாள் சவிதா.

ஆனால் பரமேசனை அழைத்துக் கொண்டு எத்தனையோ இனிய கற்பனைகளுடன் அந்த வீட்டுக்குச் சென்ற சவிதாவுக்குத்தான் அங்கே எத்தனையோ அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

கையும் காலும் கட்டப்பட்டுக் கிடந்த பெண்ணிடம் வீரம் பேசுவது நந்தகுமாருக்கு நன்றாகத்தான் இருந்தது.

ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சி அவனுக்கு நிலைக்கவில்லை. பாதி பேசிக் கொண்டு இருந்தபோது அவனுக்குப் பின்புறமாக ஏதோ அரவம் கேட்டது.

ஆடோ, மாடோ என்று அலட்சியமாகத் திரும்பிப் பார்த்தவனின் விழிகள் பிதுங்கிப் போயின.

ஏனெனில், அங்கே தீபனும், அவனுடைய அண்ணனும் இன்னுமோர் ஆளுடன் நின்று கொண்டிருந்தனர். ரதியைப் பிடித்து வந்த காரைத் தொடர்ந்து - முன்னே சென்றவர்களால் கண்டு கொள்ள முடியாதவாறு - குறிப்பிட்ட தூரத்தில் பின்தொடர்ந்து

வந்தவர்கள், பெருஞ்சாலையிலிருந்து முன்னே சென்ற கார், திரும்பி உள்ளே செல்லவும், நேர் சாலையிலேயே தொடர்ந்து சென்று, சற்றுத் தூரத்தில் காரைத் திருப்பி, ஒதுக்கி நிறுத்தி விட்டு, இறங்கி, கால் நடையாகச் சத்தமின்றிப் புதர்களினூடே ஒளிந்து மறைந்து, அந்த வீட்டை அணுகினர்.

சவிதா அடியாளோடு கிளம்பும்வரை தூரத்திலேயே பதுங்கி இருந்தவர்கள் கார் கண்ணுக்கு மறைந்ததும் வீட்டுக்கு வந்தனர்.

அவர்களைப் பார்த்ததும், நந்தகுமார் சட்டெனப் பாய்ந்து ஓட முயன்றது பலிக்காமல், சிறையெடுத்தவனே சிறைப்பட்டு நின்றான்.

இரண்டே தட்டில் அவன் வழிக்கு வந்து விட்டான்.

சவிதாவின் திட்டம் என்ன என்று தெரிந்ததுமே எல்லோருமே ரதியோடு ஒத்துப் போயினர். அதற்கு முன் இருந்த சஞ்சலங்கள் மறைந்து பரமேசன் குடும்பத்தை இந்தப் பிடாரியிடம் இருந்து காப்பதற்கான முயற்சியில் முழுமையாக ஈடுபட்டனர்.

பரமேசன் இந்த அளவு ஊகித்துவிட்டான் என்றதில் ரதிக்குப் பெருமைதான்.

இனித் தள்ளிப் போட வேண்டாம் என்று மூவர் குழு முடிவெடுத்து, சவிதாவுக்கு ஃபோன் செய்யுமாறு, நந்த குமாரிடம் செல்லைக் கொடுத்தார்கள்.

அடிக்குப் பயந்தே சொன்னபடி செய்தவன், அடுத்துப் போலீசுக்குப் போவோம் என்றதும், அவர்கள் ஏவியபடி, மேற்கொண்டு ஆடவும் தயாரானான்.

இந்த நந்தகுமாரைத்தான் சவிதாவும் பரமேசனும் முதலில் பார்த்தது.

அடுத்து புது மலர் போல வந்து நின்ற ரதியை.

''என்ன புது மாப்பிள்ளை...'' என்று தொடங்கியவளின் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, ''புது மாப்பிள்ளையும் இல்லை... பழைய மாப்பிள்ளையும் இல்லை. பாவி... பாவி. உனக்கு ரதி வேண்டாதவளாக இருக்கலாம். அதற்கு என்னை நாசமாக்கப் பார்த்தாயே!'' என்று தொடங்கி, பரமேசனைப் பார்த்து, ''சார், இவளை நம்பாதீர்கள். ரதி என்னை விரும்பவும் இல்லை. என்னோடு ஓடி வரவும் இல்லை. இவள்தான் அடியாளை வைத்து மயக்க மருந்து கொடுத்து அவளை...'' என்று தொடங்கி, நடந்தது முழுவதையும் அவனிடம் ஒப்பித்து விட்டான். ''சார்! அடியாளுக்கு, இந்த வீட்டு வாடகைக்கு, முதலில் என் நல்ல உடைகளுக்கு எல்லாம், உங்கள் வீட்டில் இவளுக்குப் போட்ட சங்கிலியை விற்ற பணத்தைத்தான் செலவு செய்தாள்... சார்.''

அவன் எல்லாவற்றையும் கொட்டிக் கடை பரத்திக் கொண்டு இருந்தபோது, தீபனும் ஆசுவும் கூட அறையினுள் வந்து சேர்ந்தனர்.

அப்போதும், ''எல்லாம் பொய்...'' என்று தொடங்கிய சவிதா, பரமேசனின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, ''உங்கள் மேல் கொண்ட காதலில் பைத்தியம் போல நடந்து கொண்டேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள்!'' என்று அவன் காலில் விழப் போனாள்.

சற்று நகர்ந்து நின்று, ரதியின் முகத்தை நோக்கியவன், மீண்டும் சவிதாவிடம் திரும்பினான். ''இந்த நந்தகுமார் அப்ரூவர் ஆகிவிட்டான். போலீசுக்குப் போனால், உன் கதி என்ன ஆகும் தெரியுமல்லவா?''

''பரம்..'' என்றவளின் குரல் நடுங்கியது.

"சரி... போலீசில் புகார் செய்யவில்லை. மேற்கொண்டு ஒரு லட்ச ரூபாயும் கூடத் தருகிறேன். ஆனால் நீ ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டும். குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு எழுதித் தருவதோடு, இனி என் வாழ்வில் தலையிடுவது இல்லை என்று எழுதிக் கையெழுத்திட வேண்டும். சம்மதம் என்றால் ஆளுக்கு ஒரு லட்சத்தோடு அவரவர் வீட்டுக்குப் போகலாம். அல்லது, அப்படியே மாமியார் வீட்டுக்குப் போக நேரும். என்ன சொல்லுகிறாய்?" என்று கேட்டான்.

கடைசியாக, அந்தக் கேள்வியைக் கேட்கவே தேவையில்லை என்று தெரிந்தது.

எழுதி வாங்கிக் கொண்டு, "இவர்கள் இருவரையும் பஸ் நிறுத்தத்தில் விட்டு விடுங்கள். தீபன்! ஆசு! அப்புறம் ரொம்ப நன்றி. நானும் ரதியும் முதலில் கிளம்புகிறோம். இவளைச் சீக்கிரமாக அம்மா முன் கொண்டு நிறுத்த வேண்டும். நீங்கள் இந்த வீடு, மற்ற எல்லாம் பார்த்து முடித்துவிட்டு வாருங்கள். என்ன... வரட்டுமா?" என்ற பரமேசன் ரதியை இழுத்துக் கொண்டு கிளம்பி விட்டான்.

கணணில் சிரிப்போடு, "வீட்டு மாப்பிள்ளையாகப் போகிறவன் நான். கொஞ்சம் மரியாதையாக நடத்தச் சொல்லு, ரதி!" என்றான் தீபன்.

"சொல்லுகிறவர்களும் செய்ய வேண்டும்தானே?" என்று பூடகமாகப் பதில் கொடுத்துவிட்டு, ரதியின் கையை விடாமலே காருக்குக் கூட்டிப் போய் விட்டான் அவன்.

கார் கிளம்பிச் செல்லவும், அவன் பற்றியிருந்த இடத்தைத் தேய்த்துவிட்டபடி, "அத்தான் சரியான முரடு போல!" என்றாள் ரதி.

"காலை உடைக்காமல் விட்டேனே என்று சந்தோஷப்படு. இது என்ன வேலை, ரதி? கரணம் தப்பினால் மரணம் என்கிற மாதிரி, ஏதேனும் பிசகிப் போயிருந்தால் என்ன ஆகும்? மாமா மகள் மரகதம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் மக்குதான் போல!" என்றான் அவன்.

"அத்தை மகன் அசடாக இருந்தால், மாமா மகள் மக்காய் இருப்பதுதானே பொருத்தம்?" என்று வாய்க்குள் முணு முணுத்தாள் ரதி.

"என்னது?"

"ஒன்றும் இல்லை. இப்போதுதான் ஒன்றும் ஆக வில்லையே!" என்று முறுவலித்தாள் அவள்.

"அம்மா ஓய்ந்து போய் விட்டார்கள் தெரியுமா? உன்னிடம் அவ்வளவு பிரியம். பாதி நேரம் படுக்கைதான். அவர்களை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டாமா?"

"அத்தையைப் பற்றிதான் ரொம்பவும் யோசித்தேன், அத்தான். ஆனால் உதயாவை அவர்கள் கூடவே இருக்கச் சொல்லிக் கவனித்துக் கொள்வதாக, அந்தப் பொறுப்பைத் தீபு ஏற்றுக் கொண்டான்."

"ஆக, அவளும் கூட்டுக் கள்ளிதானா? ஆனால் அன்பும், தவிப்பும், துன்பமும் அம்மாவுக்கு மட்டும்தான் என்றா நினைத்தாய்?"

"இல்லையே. அதனால்தான் காலம் முழுவதும் வேதனைப் படுவதற்கு ஒரு நாலைந்து நாள் சற்று அதிகக் கஷ்டப்பட்டால் பரவாயில்லை என்று, இந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டேன்!" என்றாள் அவள் தெளிவாக.

''என்ன... என்ன? வாழ்நாள் முழுவதுமா? யாருடைய வாழ்நாள்?''

ஓரக்கண்ணால் பார்த்து, ''அதைப் பற்றித் தெரியாதவர்களுக்குச் சொல்லிப் பிரயோஜனம் இல்லை!'' என்று உதட்டைப் பிதுக்கினாள் ரதி.

''ஓஹோ! அதே போலத் தெரிந்தவர்களுக்கு அது பற்றிச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லையாக்கும். சரி, அது வேண்டாம். வேறு சொல்லு. உன் அப்பா என்னைத் தன் மாப்பிள்ளையாக ஏற்றுக் கொள்வாரா?''

''அது பற்றி, அவருடைய மகளைத்தான் அபிப்பிராயம் கேட்டுச் சொல்ல வேண்டும்!'' என்று மிடுக்காகப் பதில் வந்தது.

''அதை நீ என்ன கேட்பது? நானே கேட்டுக் கொள்வேனே! ஆனால் வேறு மாதிரியாக!'' என்று காரை ஓரமாக நிறுத்தி, ரதியைப் பின்புறம் இழுத்தான் பரமேசன்.